

देवाचे देवदूत वाद करतात का?

डॅनुटासन ब्राउन आणि किवन जे. मिलन्स

देवाचे देवदूत वाद करतात का?
डॅनुटासन ब्राउन आणि किवन जे. मिलन्स

एप्रिल २०

सामग्री

सामग्री.....	3
प्रस्तावना.....	4
प्रकोप करणारे देवदूत.....	6
बलाम आणि गाढव.....	7
देवाचे देवदूत वाद करतातका?.....	14
तुम्ही कसे वाचता?.....	17
एक नैसर्गिक प्रतिसाद.....	18
ख्रिस्त आपले परिपूर्ण उदाहरण आहे.....	21
नियमशास्त्र हे देवाच्या चारित्र्याचे प्रित लेख आहे.....	24
हत्येच्या विरोधात न्यायाने दिलेली शिक्षा.....	27
इस्राएलची गणना.....	34
रोगराई ही शत्रूची ओळख आहे.....	39
देवाच्या पुत्राची तलवार.....	41
अशशूरी सैन्याचा नाश.....	48
हेरोदाचा मृत्यू.....	57
मिसरमधील पहिल्या जन्माचा नाश करणारा सैतान.....	67
यरीहोच्या भिंती.....	70

प्रस्तावना

देवाचे देवदूत वाद करतातका हा प्रश्न कठीण आहे, कारण देवदूत आध्यात्मिक प्राणी आहेत आणि म्हणूनच ते आपल्या जगाशी कसे संवाद साधतात याबद्दल आपले ज्ञान मर्यादित आहे. परंतु बायबलमध्ये अशा गोष्ट आहेत ज्यात असे दिसते की देवदूत मानवांना मारत आहेत यात काही शंका नाही. परंतु या गोष्टी मध्ये प्रत्यक्षात काय घडत आहे?

बायबलमध्ये असे म्हटले आहे की एक देवदूत लोकांना "प्रहार" करतो. ते मानवांना मारण्यासाठी तलवारी वापरत असल्यासारखे वाटते. परंतु जेव्हा लोक (आणि प्राणी) मारले जातात तेव्हा वेगवेगळ्या गोष्टी घडतात. कधीकधी ते मरतात, कधीकधी ते मरत नाहीत. परंतु जेव्हा ते मरतात तेव्हा ते पिडा असते. ते कसे कार्य करते? देवदूतांनी त्यांच्यात रोग घातले का?

यातून असा प्रश्न ही उपस्थित होतो: जर देवदूत मारतात, तर सध्या आपल्या आजूबाजूला किती लोक देवदूत मारत आहेत? जेव्हा एखाद्याचा हृदयविकाराने मृत्यू होतो, तेव्हा तो देवदूत त्यांचे हृदय थांबवतो का? आजूबाजूला होणाऱ्या सर्व आजारांबद्दल काय? आपल्याला हे देखील माहित आहे की सैतानाकडे "मृत्यूची शक्ती" आहे (इब्री २:१४) आणि तो मानवांचा नाश करू इच्छितो. तर, पितत देवदूत आपल्याला मारू शकतात का? पितत देवदूत कधी पीडा निर्माण करतो आणि कधी चांगला देवदूत असतो?

वाचकांबद्दल मला खात्री नाही, पण मला वाटतं की बऱ्याच लोकांसाठी ही कल्पना भयावह आहे की आपल्याला काही चूक केल्याबद्दल देवदूत कधीही मारू शकतो. तसेच, जर देवदूतांना येशूकडून एखाद्याला मारण्याचे आदेश मिळाले असतील, तर येशू आपल्याला असे आदेश देऊ शकतो का? आणि येशू आपल्याला वाचवण्याचा प्रयत्न करण्याऐवजी आपल्याला मारण्याचा प्रयत्न करण्याकडे कधी वळतो? येशू मानव म्हणून येथे असताना आपल्याला समजून घेण्यासाठी जे प्रयत्न करत होता त्याच्या आत्म्याच्या विरुद्ध आहे असे दिसते

- उदाहरणार्थ, जेव्हा त्याने पेत्राला याजकाचा कान कापल्याबद्दल आणि तो बरा केल्याबद्दल फटकारले (लूक २२:५०-५१) आणि अशी विधाने: चोर येतो तो केवळ चोरी, घात व नाश करायला येतो; मी तर त्यांना जीवनप्राप्ती व्हावी व ती विपुलपणे व्हावी म्हणून आलो आहे. (योहान १०:१०)

कारण मनुष्याचा पुत्र माणसांचे जीव नष्ट करायला नाही तर त्यांना वाचवायला आला आहे. (लूक ९:५६, केजेव्ही) प्रेषितांना याचा अर्थ सुवार्तेचा प्रचार करताना हिंसाचाराचा वापर करू नये असा समज होता आणि त्याच्या गुरु प्रमाणे, त्यांनी शस्त्रे आणि स्वसंरक्षणार्थ हिंसाचाराचा वापर न करता हल्ला झाला तेव्हा धीराने सहन केले. जर ख्रिश्चन म्हणून आपले कर्तव्य हिंसाचाराचा वापर न करणे आणि मारणे हे नसेल, तर देवदूत हिंसाचाराचा वापर करतील आणि मारतील हे विचित्र वाटेल.

या पुस्तकाचा उद्देश बायबलमधील अशा कथांचे विश्लेषण करणे आहे जिथे देवदूत काय घडत आहे याची तत्वे समजून घेण्यासाठी "प्रहार" करतात, जेणेकरून आपल्याला देवाचे राज्य कसे चालते आणि देवदूत आपल्या जगाशी कसे संवाद साधतात याची चांगली समज मिळेल. यामुळे आपल्याला अधिक ज्ञानी विश्वास मिळेलच असे नाही तर आपल्या ख्रिश्चन मार्गात काय अपेक्षित आहे हे देखील आपल्याला कळेल. देव सतत त्याच्या देवदूतांद्वारे आपल्याशी संवाद साधण्याचा प्रयत्न करत असतो, परंतु पतित देवदूत देखील आपल्याशी बोलण्याचा प्रयत्न करत असतात आणि बऱ्याचदा ते चांगले देवदूत असल्याचे भासवतात. चांगले आणि वाईट हे प्रत्येकाचे कार्य कसे आहे हे अधिक स्पष्टपणे जाणून घेतल्याने आपल्याला देवाचा आवाज आणि इच्छा विरुद्ध सैतानाचा आवाज आणि इच्छा यांच्यातील फरक ओळखण्यास मदत होईल.

प्रकोप करणारे देवदूत

जर तुम्ही शब्द शोधले तर देवदूत आणि मारणे शास्त्र वचनांमध्ये, तुम्हाला बायबलमधील चार गोष्टींचा उल्लेख आढळेल.

१. गणना २२. बलाम आणि गाढव. देवदूताला दिसणाऱ्या गाढवाला बलामने मारले.
२. २ शमुवेल २४. दावीद इस्राएलची गणना करत आहे आणि परमेश्वराच्या दूताने मारलेल्या ७०,००० लोकांची गणना करत आहे.
३. २ राजे १९:३५ आणि यशया ३७:३६. परमेश्वराच्या दूताने मारलेले १,८५,००० माणसांचे अश्शूरचे सैन्य.
४. प्रेषितांची कृत्ये १२:२४. प्रभूच्या दूताने हेरोदाला त्याच्या पापाबद्दल फटकारले.

बलाम आणि गाढव

पहिल्या गोष्टीत, बालाक बलामला इजिप्तमधून पळून गेलेल्या इस्राएली लोकांना शाप देण्यास सांगतो. देव बलामला सांगतो, "...तू लोकांना शाप देऊ नकोस, कारण ते आशीर्वादित आहेत." (गणना २२:१२). बलाम आज्ञा पाळण्यास नकार देतो आणि मोआबच्या राजपुत्रांसह इस्राएलींना शाप देण्यासाठी त्याच्या गाढवावर बसून निघतो. (वचन पण तो गेल्यामुळे देवाचा कोप भडकला आणि त्याला अडवण्यासाठी परमेश्वराचा दूत वाटेत त्याला आडवा आला. बलाम गाढवीवर बसलेला होता आणि बरोबर त्याचे दोन सेवक होते.

परमेश्वराचा दूत उपसलेली तलवार हाती घेऊन वाटेत उभा असल्याचे त्या गाढवीने पाहिले, तेव्हा ती वाट सोडून शेतात शिरली; तिला पुन्हा वाटेवर आणण्यासाठी बलामाने तिला मारले. (गणना २२:२२-२३)

बलामला त्याच्या मार्गावर असलेल्या देवदूताची जाणीव नव्हती. गाढव बाजूला झाल्यावर बलामला राग येतो. देवदूताने कोणाला ही मारले नाही तर देवदूताच्या भीतीने गाढवी थांबल्यानंतर बलामने तिला मारले. देवदूत बलामसमोर तलवार घेऊन तो बलामिवरुद्ध शत्रू म्हणून उभा होता.

बलाम गाढवीला म्हणाला, "तू माझी चेष्टा केलीस; माझ्या हाती लवार असती तर मी आताच तुला छाटून टाकले असते." (गणना २२:२९)

बलामने तलवारीने गाढवीला मारणार असल्याचे सांगितल्यानंतर त्याचे डोळे उघडतात आणि तो देवदूताला त्याची तलवार उपसलेली पाहतो (वचन ३१). परमेश्वराचा देवदूतबहुतेकदा ख्रिस्ताचा संदर्भ देते (निर्गम ३:२; ३:१४; २३:२०; ३२:३४ पहा). "देवदूत" साठीचा हिब्रू शब्द सरळ अर्थ "दूत" असा होतो. ग्रीक शब्द आंजेलोस याचा अर्थ सारखाच आहे, म्हणून ख्रिस्ताचा उल्लेख करताना, ते देवाच्या निर्मित देवदूतांपैकी एकाला सूचित करत नाही. ख्रिस्त

बलामला म्हणतो ...

आणि मला पाहून ती गाढवी माझ्यासमोरून तीनदा बाजूला हटली; ती बाजूला हटली नसती तर खात्रीने आताच मी तुला मारून टाकले असते व तिला जिवंत ठेवले असते.” (गणना२२:३३)

बलामला माहिती होते की त्याने इस्राएली लोकांना शाप देण्यासाठी जाऊ नये. त्याने स्वतःला पूर्णपणे सैतानाचा प्रतिनिधी बनवले. देवदूताशी झालेल्या भेटीद्वारे, बलामचे व्यक्तिमत्त्व तलवारीने मारणारा म्हणून प्रकट होते. देवदूत "विरोधक" म्हणून दिसतो ज्याला हिब्रूमध्ये सैतान आणि तो उपसलेली तलवार घेऊन प्रकट होतो, अशाप्रकारे ख्रिस्त स्वतः बलामसारखा दिसतो जो सैतानाच्या आत्म्याने भरलेला आहे आणि त्याच्या हृदयात मारण्याचा आत्मा आहे. हे स्पष्ट आहे की ख्रिस्त बलामला मारण्याचा प्रयत्न करत नव्हता कारण या भेटीनंतर त्याने बलामला पुढे जाऊ दिले आणि त्याला जे करायचे होते ते करू दिले . ख्रिस्त त्याला इशारा देण्यासाठी आणि त्याच्या विनाशाकडे जाणाऱ्या मार्गाला विरोध करण्यासाठी आला होता बलाम प्रमाणे, बरेच लोक लोभ आणि ध्येयने आंधळे झाले आहेत कारण त्यांना देवाने पश्चात्ताप करण्याचे आवाहन केले आहे हे समजत नाही. "या जगाच्या देवाने [सैतानाने] विश्वास न ठेवणाऱ्यांची मने आंधळी केली आहेत." (२ किरंथकर ४:४). ते मित्र, देवदूत आणि देव यांच्या प्रेमळ टीकाला तुच्छ मानतात जे निषिद्ध मार्गावर धावत असताना त्यांचा नाश रोखण्यासाठी पुढे येत आहेत.

ख्रिस्त बलामला स्वतः जसा बलाम होता तसा दिसला. बलामला स्वतःचा नाश करण्यापासून रोखण्यासाठी हा प्रयत्न होता. ही नियम शास्त्राची प्रक्रिया आहे जी पाप वाढवते जेणेकरून पश्चात्ताप द्वारे कृपा अधिक प्रमाणात वाढेल.

शिवाय अपराध वाढावा म्हणून नियमशास्त्राचा प्रवेश झाला; तरी जेथे पाप वाढले तेथे कृपा त्यापेक्षा विपुल झाली. (रोमकर ५:२०)

दुर्दैवाने, बलामने या प्रक्रियेतून पश्चात्ताप केला नाही. बलाम ज्या वाईट गोष्टी

करत होता त्यात ख्रिस्तालाही दुःख सहन करावे लागले आणि जेव्हा बलामने बंड केले तेव्हा ख्रिस्त त्याचा शत्रू बनला. त्यांच्या सर्व दुःखाने तो दुःखी झाला, त्याची प्रत्यक्षता दर्शवणाऱ्या दिव्यदूताने त्यांचे तारण केले; त्याने आपल्या प्रीतीने व आपल्या करुणेने त्यांना उद्धरले; पूर्वीचे सर्व दिवस त्याने त्यांचे लालनपालन केले.

तरी त्यांनी बंड केले व त्याच्या पवित्र आत्म्यास खिन्न केले; तेव्हा तो उलटला व त्यांचा शत्रू बनला, तो स्वतः त्यांच्याशी लढला. (यशया ६३:९-१०)

साठीचा हिब्रू शब्द निफल ह्या स्वरूपात आहे जे या प्रकरणात अर्थ देते वळवले जात आहे, अशाप्रकारे बलामच्या कृतींमुळे ख्रिस्त शत्रू म्हणून प्रकट झाला. बलाम देवाच्या वचनाचे पालन करणारा नसल्यामुळे, तो आरशात त्याचा नैसर्गिक चेहरा पाहत होता. कारण जर कोणी वचन नुसते ऐकून घेतो व त्याप्रमाणे आचरण करत नाही, तर तो आरशात आपले शारीरिक मुख पाहणाऱ्या माणसासारखा आहे; (याकोब १:२३)

तुलना करून जर आपण पाहतो की जेव्हा ख्रिस्त उपसलेल्या तलवारीसह यहोशवाला प्रकट झाला तेव्हा त्याचे स्वरूप शत्रू सारखे नव्हते; परंतु ख्रिस्त तरीही यहोशवा जसा सैनिक होता तसाच सैनिक म्हणून प्रकट झाला.

आणि असे झाले की, यहोशवा यरीहोजवळ होता तेव्हा त्याने वर पाहिले आणि त्याला

दिसले, त्याच्या समोर एक माणूस उभा होता आणि त्याच यहोशवाने यरीहोजवळ असताना समोर पाहिले तो कोणी पुरुष आपल्या हाती उपसलेली तलवार घेऊन पुढे उभा आहे असे त्याच्या नजरेस पडले. यहोशवाने जवळ जाऊन विचारले, “तू आमच्या पक्षाचा की आमच्या वैय्यांच्या पक्षाचा?”

तो म्हणाला, “नाही; मी येथे परमेश्वराचा सेनापती ह्या नात्याने आलो आहे.” तेव्हा यहोशवाने त्याला दंडवत घालून म्हटले, “स्वामींची आपल्या दासाला काय आज्ञा आहे?” परमेश्वराचा सेनापती यहोशवाला म्हणाला, “आपल्या पायांतले जोडे काढ; कारण ज्या जागी तू उभा आहेस ती पवित्र आहे.” तेव्हा

यहोशवाने तसे केले. (यहोशवा५:१३-१५)

बलाम ख्रिस्ताचा शत्रू होता म्हणून ख्रिस्त बलामाचा शत्रू म्हणून प्रकट झाला. ख्रिस्त यहोशवाचा शत्रू म्हणून प्रकट झाला नाही कारण यहोशवा ख्रिस्ताचा शत्रू नव्हता.

शुद्ध जनांशी तू शुद्ध भावनेने वागतोस कुटिलांशी तू कुटिलतेने वागतोस.(२ शमुवेल २२:२७)

शुद्धांशी तू शुद्ध भावनेने वागतोस, कुटिलांशी तू कुटिलतेने वागतोस,(स्तोत्र १८:२६)

Young's Literal Translation मध्ये या दुसऱ्या वाक्याचा अर्थ असा दिला आहे की, "वक्र (विकृत) लोकांसमोर तू स्वतःला कुस्तीपटू म्हणून दाखवशील." जर हे भाषांतर योग्य असेल, तर यामुळे हे स्पष्ट होते की परमेश्वराचा दूत याकोबसमोर कुस्ती लढणारा म्हणून का प्रकट झाला. - याकोबाने त्याला शत्रू म्हणून सादर केले (उत्पत्ति:२२-३२; होशेय १२:४).

पण जेव्हा ख्रिस्त म्हणाला की तो बलामला मारेल तेव्हा त्याचा काय अर्थ होता? मग परमेश्वराने बलामाचे डोळे उघडले, तेव्हा त्याला परमेश्वराचा दूत रस्त्यात उभा असलेला दिसला. त्याच्या हातात तलवार होती. त्याने आपले डोळे खाली केले आणि तो तोंडावर पडला.

परमेश्वराचा दूत त्याला म्हणाला, "तू तीन वेळा आपल्या गाढवीला का मारलेस? पाहा, तुला अडवण्यासाठी मी पुढे सरसावलो आहे, कारण तुझे आचरण मला विपरीत दिसते; आणि मला पाहून ती गाढवी माझ्यासमोरून तीनदा बाजूला हटली; ती बाजूला हटली नसती तर खात्रीने आताच मी तुला मारून टाकले असते व तिला जिवंत ठेवले असते." (गणना २२:३१-३३)

ख्रिस्ताला रस्त्यात उभे असलेले पाहून गाढवीला धोका जाणवला. बलामच्या कृतींमुळे, ख्रिस्त बलामला वाचवण्यासाठी त्याचा शत्रू बनला. विनाशातून. या बिचाऱ्या प्राण्याला काय घडत आहे याची बलामपेक्षा जास्त समज होती. हे जलप्रलयाच्या काळासारखेच आहे. प्राण्यांना येणाऱ्या विनाशाची जाणीव माणसांपेक्षा जास्त होती. आजही, बऱ्याचदा प्राण्यांना धोका आणि नैसर्गिक आपत्ती आपल्या आधी कळतात.

बलामला धोक्यापासून वाचवण्याचा प्रयत्न करताना त्या बिचाऱ्या गाढवीला त्याच्या सैतानाच्या क्रोधाचा किती त्रास सहन करावा लागला. गाढवी बोलण्यात मुकी होती पण भावनेत नव्हती. ती बलामपेक्षा जास्त सुसंवादी होती.

ख्रिस्त बलामला म्हणाला, “मी प्रितकार करण्यासाठी बाहेर पडलो (किंवा सैतान) तुम्ही.” ख्रिस्त कसा सैतान बनला? गणनाच्या मागील अध्यायात आपण वाचतो की हा योगायोग आहे का:

परमेश्वर मोशेला म्हणाला, “आग्या सापाची एक प्रतिमा करून झेंड्याच्या खांबावर टांग म्हणजे सर्पदंश झालेल्या कोणा माणसाने त्याच्याकडे पाहिले तर तो जगेल.” (गणना २१:८)

लोकांनी बंड केले होते आणि देवाच्या संरक्षणात्मक कुंपणातून बाहेर पडले होते, ज्यामुळे अग्निमय साप त्यांच्यावर हल्ला करू लागले. हे त्यांच्या निर्णयांमुळे होते ज्यामुळे देव दूर गेला होता, परंतु देवाने त्यांना समेट करण्याचा आणि बरे होण्याचा पर्याय दिला, जर त्यांनी इच्छा केली आणि विश्वास ठेवला तर (कारण त्यांना हे कळले नव्हते की देव प्रेमाने त्यांचे रक्षण करत आहे; त्यांना वाटले की देवाला त्यांची काळजी नाही, ज्यामुळे ते बरे होऊ शकतात यावर विश्वास ठेवणे कठीण होते). खांबावर अग्निमय साप पाहून ते बरे झाले. साप हे सैतानाचे प्रतीक आहे. मग तो मोठा अजगर खाली टाकण्यात आला, म्हणजे सर्व जगाला ठकवणारा, जो दियाबल¹ व सैतान म्हटलेला आहे तो जुनाट ‘साप’ खाली पृथ्वीवर टाकण्यात आला व त्याच्याबरोबर त्याच्या दूतांना टाकण्यात आले. (प्रकटीकरण १२:९)

सैतानाच्या चिन्हा कडे पाहून त्यांचे तारण झाले का? ख्रिस्त काय म्हणतो ते पहा: जसा मोशेने अरण्यात सर्प उंच केला होता तसे मनुष्याच्या पुत्रालाही उंच केले पाहिजे; ह्यासाठी की, जो कोणी विश्वास ठेवतो त्याला त्याच्या ठायी सार्वकालिक जीवन प्राप्त व्हावे. (योहान ३:१४-१५)

ते ख्रिस्ताविरुद्ध कुरकुर करत असताना, “तो त्यांचा शत्रू बनला” याचा संबंध तुम्हाला दिसतो का? ज्याला पाप ठाऊक नव्हते त्याला त्याने तुमच्या-आमच्याकरता पाप असे केले; ह्यासाठी की, आपण त्याच्या ठायी देवाचे नीतिमत्त्व असे व्हावे. (२ किरिंथकर ५:२१)

कारण आपण शत्रू असता देवाबरोबर त्याच्या पुत्राच्या मृत्यू द्वारे आपला समेट झाला, तर आता समेट झाला असता त्याच्या जीवनाने आपण विशेषेकरून तारले जाणार आहोत; (रोमकर ५:१०)

बलामने कदाचित उपसलेल्या तलवारीने आणि चिडलेल्या चेहऱ्याने ख्रिस्त कडे पाहिले असेल आणि त्याचे पाप त्याला कळले असेल आणि ते कबूल करून तो जगला असेल. पण बलामने काय केले?

बलाम परमेश्वराच्या दूताला म्हणाला, “मी पाप केले आहे; तू माझ्याविरुद्ध वाटेत उभा आहेस हे मला ठाऊक नव्हते; तुला हे वाईट दिसत असेल तर मी आपला परत जातो.” (गणना २२:३४)

बलामला माहित होते की तो जे करत आहे ते अप्रिय आहे, तरीही तो ख्रिस्ताला म्हणाला, “जर ते तुला आवडत नसेल तर...” बलामने इशाऱ्याकडे दुर्लक्ष केले आणि पश्चात्ताप केला नाही, आणि अशा प्रकारे ख्रिस्त बलामला त्याच्या मनाची इच्छा पूर्ण करतो. तो त्याला त्याचा मार्ग बदलण्यास भाग पाडत नाही. परमेश्वराचा दूत बलामाला म्हणाला, “ह्या मनुष्य बरोबर जा, मात्र जे शब्द मी तुला सांगेन तेवढेच बोल.” मग बलाम बालाकाच्या सरदारांबरोबर गेला. (गणना २२:३५)

ख्रिस्ताने बलामला त्याचा प्रवास चालू ठेवण्याची परवानगी दिली ही वस्तुस्थिती सिद्ध करते की ख्रिस्ताचा बलामला मारण्याचा कोणताही हेतू नव्हता तर तो त्याच्या पापाचा सामना त्याच्यासमोर करत होता. एकदा बलामने ते पाप मान्य करण्यास नकार दिला, तेव्हा त्याला त्याच्या नाशाकडे जाण्याची परवानगी देण्यात आली. पण त्या वेळी ख्रिस्ताने बलामला कसे मारले असते? बलाम सैतानाच्या आत्म्याने भरलेला होता आणि त्याच्या कृत्यांचा दोष त्याच्यावर लिहीला होता. जर ख्रिस्ताने बलामाकडे पाहिले असते आणि त्याला त्याच्या सर्व पापांची आठवण करून दिली असती, तर त्याच्या अपराधाच्या जड वजनाने त्याला मारले असते. आत्म्याच्या तलवारीने हाडातील मज्जा दुभंगली असती आणि बलाम कोसळला असता आणि मरण पावला असता जसे हनन्या आणि सप्पीरा त्यांच्या पापाचा सामना करताना झाले होते. (प्रिषतांची कृत्ये ५:१-११).

म्हणून आपण पाहतो की ख्रिस्ताचे प्रकट होणे हे पूर्णपणे त्याच्यासमोर उभ्या असलेल्या व्यक्तीच्या स्थितीवर अवलंबून असते. जेव्हा एखादी व्यक्ती देवाच्या आत्म्याने भरलेली नसते ख्रिस्ता, नियमशास्त्र पाप प्रकट करण्यासाठी आत्म्याला आरशासारखे काम करते. आत्मा जीवन देण्यासाठी अक्षर मारतो. (२ किरिंथकर ३:६). ख्रिस्ताने मोशी द्वारे दिलेली

नियमशास्त्र पाप प्रकट करतो जेणेकरून कृपा आणि सत्य ख्रिस्ता द्वारे विपुल प्रमाणात मिळाले. (रोमकर ७).

देवाचे देवदूत वाद करतातका?

आपल्या पुढील तीन गोष्टींमध्ये, आपण निश्चितच देवाच्या देवदूतांच्या कृतीमुळे मृत्यू पाहतो. खरोखर काय चालले आहे हे पाहण्यासाठी या गोष्टींमध्ये खोलवर जाण्यापूर्वी, प्रत्येक गोष्टीचा थोडक्यात सारांश देऊया.

२शमुवेलच्या २४ व्या अध्यायात, दावीद इस्राएलला राष्ट्रांमध्ये स्थान देण्यासाठी अभिमानाने आपल्या सैन्याची संख्या करण्याचा प्रयत्न करतो आणि त्याचा पिरणाम ७०,००० इस्राएली लोकांचा मृत्यू झाला.

आणि पुन्हा एकदा परमेश्वराचा इस्राएलवर राग भडकला आणि त्याने दावीदाला त्यांच्याविरुद्ध बोलण्यास प्रवृत्त केले, “जा, इस्राएल आणि यहुदा यांची गणना कर.” (२ शमुवेल २४:१)

मग परमेश्वराने इस्राएलात सकाळपासून नेमलेल्या मुदतीपर्यंत मरी पाठवली; आणि दानापासून बैर-शेबा पर्यंतच्या लोकांपैकी सत्तर हजार लोक मेले.

पण देवदूताने यरुशलेमेचा नाश करण्यासाठी त्यावर आपला हात उगारला तेव्हा परमेश्वराला त्या अरिष्टाविषयी वाईट वाटले, व त्याने लोकांचा नाश करणाऱ्या देवदूतास म्हटले, “आता पुरे कर, आपला हात आटोप.” त्या वेळी परमेश्वराचा

दूत अरवना यबूसी हयाच्या खळ्यानजीक होता.(२ शमुवेल २४:१५-१६)

या गोष्टीचे पहिले वाचन करताना काहीतरी भयावह असल्याचे दिसून येते. राजा दावीद, अभिमानाने, लोकांची गणना करतो आणि नंतर देव ७०,००० लोकांना मारण्यासाठी एका देवदूताला पाठवतो आणि नंतर केलेल्या दुष्कृत्याबद्दल पश्चात्ताप करतो आणि अधिक लोकांना मारण्याचा प्रयत्न करतो. आणखी विचित्र गोष्ट म्हणजे २ शमुवेल २४:१ प्रत्यक्षात म्हणते की देवाने स्वतः दावीदाला इस्राएल लोकांची गणना करण्यास प्रवृत्त केले, असे सूचित करते की पुढे जे घडले त्यासाठी देव स्वतः जबाबदार होता. देव प्रेम आहे असे मानणाऱ्या कोणत्याही व्यक्तीने हा प्रश्न विचारला पाहिजे : "ही गोष्ट पृथ्वीवर कशाबद्दल आहे?"

जरी पुढील कथेत अधिक लोकांच्या मृत्यूचा समावेश आहे, तरी ते स्वीकारणे सोपे आहे कारण हे राष्ट्र देवाच्या लोकांना मारू इच्छित होते आणि पृथ्वीवरील काही सर्वात वाईट व्यक्तिरेखा. असिरयन लोक जिवंत लोकांची कातडी काढत आणि नंतर त्यांना काट्यांवर लटकवत. देवाच्या अनुयायांवरुद्ध अशा हिंसक वर्तनामुळे प्रभूच्या देवदूतांनी प्राणघातक हिंसाचाराचा वापर केल्याचा प्रश्न उद्भवू शकतो.

त्या रात्री असे झाले की परमेश्वराच्या देवदूताने जाऊन अशशूरी गोटातले एक लक्ष पंचाऐंशी हजार लोक मारले; पहाटेस लोक उठून पाहतात तर सर्व प्रेतेच प्रेते!.. (२ राजे १९:३५)

या विधानांचा स्पष्ट वाचन केल्यास असे दिसून येते की प्रभूच्या देवदूतांनी १,८५,००० अशशूर सैनिकांना मारले. जेव्हा एखादा दुष्ट धोका देवाच्या लोकांना मारण्याचा प्रयत्न करत असेल तेव्हा या सैनिकांना त्यांच्या खुनी हेतूसाठी मृत्युदंड दिला पाहिजे हे पूर्णपणे तार्किक वाटते. परंतु जरी आपण हे मान्य केले की एका देवदूताने त्यांना मारले, तरी प्रश्न उद्भवतो की इतिहासात इतर वेळी असे का घडत नाही आणि देवाचे लोक शत्रू सैनिकांकडून मारले जातात?

आमच्या यादीतील शेवटची गोष्ट हेरोदाशी संबंधित आहे. त्याने केलेल्या सर्व कृत्यांचा विचार करता तो मृत्युदंड साठी सर्वात योग्य वाटतो.

नंतर नेमलेल्या दिवशी हेरोद राजवस्त्रे घालून आसनावर बसला आणि जमलेल्या लोकांपुढे भाषण करू लागला.

तेव्हा लोक गजर करून बोलले, “ही देववाणी आहे, मनुष्यवाणी नव्हे.”

त्याने देवाचा गौरव केला नाही, म्हणून तत्क्षणी प्रभूच्या दूताने त्याच्यावर प्रहार केला आणि तो किडे पडून मेला.(प्रिषतांची कृत्ये १२:२१-२३)

हेरोदने योहानाचा भाऊ याकोब याला मारले होते आणि नंतर पेत्राला मारण्याची योजना आखली होती. हे स्पष्ट आहे की हेरोदाला मारणारा एक चांगला देवदूत होता. हे देखील स्पष्ट आहे की ही सर्वशक्तिमान देवाकडून शिक्षा होती आणि ती देवाचा प्रितशोधात्मक निर्णय होता. सूड म्हणजे केलेल्या कृत्यांसाठी परतफेड किंवा भरपाई. या टप्प्यावर आपला शोध थांबवणे आणि असा निष्कर्ष काढणे अत्यंत मोहक ठरेल की देव खरोखरच दुष्ट लोकांना मारण्यासाठी त्याचे चांगले देवदूत पाठवतो. पहिल्या गोष्टीची गुंतागुंत असली तरी, असिरियन आणि हेरोद यांच्याबद्दलच्या इतर दोन गोष्टीं मध्ये चूक नाही असे दिसते आणि अन्यथा काहीही सुचवणे बायबलला अध्यात्मिक बनवण्याचा आरोप लावू शकते जेणेकरून ते देव इतका प्रेमळ आहे की तो असे काहीही करणार नाही या कल्पनेला बसेल.

तुम्ही कसे वाचता?

जर आपण येथे आपला शोध थांबवला तर आपण निश्चित बायबलच्या अर्थ लावण्याच्या नियमांचे उल्लंघन करत असू. जर आपण आपला निष्कर्ष काढला तरआधीआपण सर्व मुद्दे एकत्र आणले आहेत आणि या निष्कर्षाचा वापर करून असे मुद्दे दुर्लक्षित केले आहेत जे काहीतरी वेगळे सांगतात, तर आपण संपूर्ण बायबल शिकवत नाही आहोत. आपण या गोष्टी याविधानांची कशा जुळवून घेऊ?

मी तर तुम्हांला सांगतो, तुम्ही आपल्या वैज्यांवर प्रीती करा, [जे तुम्हांला शाप देतात त्यांना आशीर्वाद द्या, जे तुमचा द्वेष करतात त्यांचे बरे करा] आणि जे तुमचा छळ करतात [व तुमच्या पाठीस लागतात] त्यांच्यासाठी प्रार्थना करा. (मत्तय ५:४४)

हे पाहून त्याचे शिष्य याकोब व योहान म्हणाले, “प्रभुजी, ‘आकाशातून अग्नी पडून’ त्यांचा ‘नाश व्हावा’ म्हणून आम्ही आज्ञा करावी, अशी आपली इच्छा आहे काय?” त्याने वळून त्यांना धमकावले. मग ते दुसऱ्या गावास गेले. (लूक ९:५४-५६)

तेव्हा येशू त्याला म्हणाला, “तुझी तलवार परत जागच्या जागी घाल, कारण

तलवार धरणारे सर्व जण तलवारीने नाश पावतील. (मत्तय २६:५२)

काही लोक ज्याप्रमाणे विलंब मानतात त्याप्रमाणे प्रभु आपल्या वचनाबाबत विलंब करत नाही; तर तो आपल्याबाबतीत धीर धरतो. कोणाचाही नाश व्हावा अशी इच्छा नाही, परंतु सर्वांनी पश्चात्तापाकडे यावे. (२ पेत्र ३:९). [लक्षात घ्या की ते "नाश" असे म्हणते, ज्याचा अर्थ मृत्यू अशा दुसऱ्या गोष्टीपासून येतो ज्यापासून प्रभु आपल्याला वाचवण्याचा प्रयत्न करीत आहे. ते "आपल्यापैकी कोणालाही मारण्यास तयार नाही..." असे म्हणत नाही.]

एक नैसर्गिक प्रतिसाद

आपल्या शत्रूंवर प्रेम करण्याच्या आज्ञेचे एक नैसर्गिक उत्तर असे आहे की आपल्याला आपल्या शत्रूंवर प्रेम करण्याची आज्ञा आणि असली तरी, विश्वाव्ह योग्य न्यायाधीश म्हणून देवाला त्याच्या क्षेत्रात सुव्यवस्था आणि शिस्त राखण्याचा अधिकार आणि जबाबदारी आहे. त्याचे प्रजा म्हणून, आपण आपल्या शत्रूंवर प्रेम केले पाहिजे आणि देव आपले रक्षण करेल यावर विश्वास ठेवला पाहिजे आणि आवश्यक असल्यास, आपल्याला धमकावणाऱ्यांना मारले पाहिजे दुसरे म्हणजे, असे म्हटले जाऊ शकते की येशू असताना पृथ्वीवर होता. त्याचे ध्येय खरोखरच नष्ट करणे नव्हते तर लोकांना वाचवणे होते... परंतु पृथ्वीवरील त्याचे कार्य पूर्ण झाल्यानंतर त्याच्या सेवेचे इतर पैलू पूर्ण झाले पाहिजेत . असे शास्त्र सूचित करते:

मारण्याची वेळ आणि बरे करण्याची वेळ; तोडण्याची वेळ आणि उभारणी करण्याची वेळ. (उपदेशक ३:३)

‘आता पाहा, मी, मीच तो आहे, माझ्याशिवाय कोणी देव नाही; प्राणहरण व प्राणदान करणारा मीच आहे. मी घायाळ करतो आणि मीच बरे करतो; माझ्या

हातून सोडवणारा कोणी नाही.(अनुवाद ३२:३९)

जर आपण हा दृष्टिकोन स्वीकारला, तर येशूला एक पराक्रमी सेनापती म्हणून पाहणे शक्य होते, जो गरज पडल्यास, त्याच्या निष्ठावंत सैनिकांना प्राणघातक शक्तीने सज्ज असलेल्या मृत्यु दूत म्हणून पाठवतो. खालील मजकूर आपल्याला ही कल्पना सहजपणे देऊ शकतो:परमेश्वर रणवीर आहे; याव्हे हे त्याचे नाव. (निर्गम १५:३)

स्वर्गात जो राजासनारूढ आहे तो हसत आहे; प्रभू त्यांचा उपहास करीत आहे.

पुढे तो त्यांच्याशी क्रोधयुक्त होऊन बोलेल, तो संतप्त होऊन त्यांना घाबरे करील.

तो म्हणेल, “मी आपल्या पवित्र सीयोन डोंगरावर आपला राजा अधिष्ठित केला आहे.” मी परमेश्वराचा निर्णय कळवतो; तो मला म्हणाला, “तू माझा पुत्र आहेस, आज मी तुला जन्म दिला आहे; माझ्याजवळ माग म्हणजे मी तुला राष्ट्रे वतनादाखल देईन, पृथ्वीच्या दिगंतापर्यंतचे स्वामित्व तुला देईन; लोह दंडाने तू त्यांना फोडून काढशील; कुंभाराच्या मडक्यासारखा त्यांचा चुराडा करशील.” (स्तोत्र २:४-९)

तो माझ्या कानात मोठ्या आवाजात ओरडून म्हणाला, “शहरावर अधिकार असलेल्यां जवळ बोलावले, प्रत्येकाच्या हातात त्याचे विनाशकारी शस्त्र आहे.” आणि , पाहा, उत्तरेकडे असलेल्या वरच्या दरवाजाच्या मार्गाने सहा पुरुष आले.आणि प्रत्येक माणसाच्या हातात एक हत्यार; आणि त्यांच्यापैकी एकाने तागाचे कपडे घातले होते, त्याच्या बाजूला लेखणीचा दाई होता: आणि ते आत गेले आणि पितळेच्या वेदीजवळ उभे राहिले ... आणि माझ्या ऐकून तो इतरांना म्हणाला, “त्याच्या मागे शहरातून जा आणि मार. तुमची नजर वाचवू नका, दया दाखवू नका. तरुण आणि वृद्ध, दासी आणि लहान मुले यांना पूर्णपणे ठार मारा,आणि महिला : पण ज्याच्यावर चिन्ह आहे अशा माणसाजवळ जाऊ नका; आणि माझ्यापासून सुरुवात करा ”मग त्यांनी मंदिरासमोर असलेल्या प्राचीन पुरुषांपासून सुरुवात केली. (यहेज्केल ९:१-२,

५-६)

नंतर मी 'मंदिरातून निघालेली एक' मोठी 'वाणी' ऐकली; ती त्या सात देवदूतांना म्हणाली, "जा, देवाच्या 'क्रोधाच्या' सात वाट्या 'पृथ्वीवर ओता.'"

तेव्हा पहिल्याने जाऊन आपली वाटी पृथ्वीवर ओतली तेव्हा त्या श्वापदाची खूण धारण केलेल्या आणि त्याच्या मूर्तीला नमन करणाऱ्या 'लोकांना' वाईट व 'घाणेरडे फोड आले.' दुसऱ्याने आपली वाटी समुद्रात ओतली, तेव्हा 'समुद्र' मृत माणसाच्या रक्तासारखा 'रक्तमय झाला' आणि 'त्यातील' सर्व प्राणी 'मरून गेले.' (प्रकटीकरण १६:१-३)

आपल्यासमोर सादर केलेली प्रतिमा देवाच्या पराक्रमी पुत्राची आहे ज्याला जे करायचे आहे ते करण्यासाठी जेव्हा त्याला तलवार उचलावी लागते तेव्हा तो उपसतो. तो कत्तलीच्या शस्त्रांसह पुरुषांना मुली आणि लहान मुलांना मारण्यासाठी का पाठवतो यावर प्रश्नचिन्ह उपस्थित होऊ शकते. अशा भयानक विचाराने आपल्याला खोलवर जाण्यास भाग पाडले पाहिजे, कधीकधी पवित्र देवदूत मुलांना मारण्यासाठी फिरतात - केव्हा, कसे आणि का काही फरक पडत नाही, आपण ते स्वीकारले पाहिजे.

ख्रिस्त आपले परिपूर्ण उदाहरण आहे

जर आपण ही भूमिका स्वीकारली तर आपण एक मोठ्या समस्यात सापडतो. जर देवाचा पुत्र पापी लोकांशी व्यवहार करण्यासाठी आज्ञा देतो आणि स्वतःही प्राणघातक शक्ती वापरतो, तर आपल्याला येशू हा आपला परिपूर्ण आदर्श आहे या प्रश्नांना तोंड द्यावे लागते - जोपर्यंत आपण असा विचार करत नाही की देव त्याच्या शत्रूंना मारून त्याच्या सन्मानाचे रक्षण करण्यासाठी लोकांना बोलावतो. शास्त्रात सांगितल्याप्रमाणे येशू काल, आज आणि सदैव सारखाच आहे का, की कोणत्याही परिस्थितीला तोंड देण्यासाठी आवश्यकतेनुसार तो स्वतःचे काही भाग प्रकट करतो? येशूने आपल्याला अनुसरण्यासाठी दिलेले उदाहरण कोणते आहे?

कारण ह्याचकरता तुम्हांला पाचारण करण्यात आले आहे; कारण ख्रिस्तानेही तुमच्यासाठी दुःख भोगले आणि तेणेकरून तुम्ही त्याच्या पावलांवर पाऊल ठेवून चालावे म्हणून त्याने तुमच्याकरता किता घालून दिला आहे.

त्याने पाप 'केले नाही, आणि त्याच्या मुखात कपट आढळले नाही.'

त्याची निंदा होत असता त्याने उलट निंदा केली नाही; दुःख भोगत असता त्याने धमकावले नाही; तर यथार्थ न्याय करणाऱ्याकडे स्वतःला सोपवून दिले. (१ पेत्र २:२१-२३)

जर आपण येशूला त्याच्या शत्रूविरुद्ध प्राणघातक शक्ती वापरणारा पराक्रमी सेनापती म्हणून स्वीकारले, तर जेव्हा आपण अशा गोष्टी वाचतो तेव्हा मन खरोखरच संघर्ष करू लागतात:

मी तर तुम्हाला सांगतो, दुष्टाला अडवू नका. जो कोणी तुझ्या उजव्या गालावर मारतो, त्याच्याकडे दुसरा गाल कर;
जो तुझ्यावर फिर्याद करून तुझी बंडी घेऊ पाहतो त्याला तुझा अंगरखाही घेऊ दे;
आणि जो कोणी तुला वेठीस धरून एक कोस नेईल त्याच्याबरोबर दोन कोस जा.
जो तुझ्याजवळ काही मागतो त्याला दे आणि जो तुझ्यापासून उसने घेऊ पाहतो त्याला पाठमोरा होऊ नकोस.

'आपल्या शेजाऱ्यावर प्रीती कर व आपल्या वैऱ्याचा द्वेष कर,' असे सांगितले होते, हे तुम्ही ऐकले आहे.

मी तर तुम्हांला सांगतो, तुम्ही आपल्या वैऱ्यांवर प्रीती करा, [जे तुम्हांला शाप देतात त्यांना आशीर्वाद द्या, जे तुमचा द्वेष करतात त्यांचे बरे करा] आणि जे तुमचा छळ करतात [व तुमच्या पाठीस लागतात] त्यांच्यासाठी प्रार्थना करा. (मत्तय ५:३९-४४)

मग येशूला हा प्रश्न विचारणे योग्य नाही का: "तुम्ही आम्हाला आमच्या शत्रूंवर प्रेम करायला सांगता आणि तुमच्या शत्रूंना जेव्हा तुमच्यासाठी योग्य असेल तेव्हा मारता. हे सुसंगत आहे का?"

खोलवर, जे येशूवर विश्वास ठेवतात त्यांच्यावर त्याचा आत्मा फुंकला जातो. याचा अर्थ असा की येशूमध्ये जे काही गुण आहेत ते त्याचे अनुसरण करणाऱ्यांना दिले जातील.

तुम्ही पुत्र आहात, म्हणून देवाने “अब्बा! बापा!” अशी हाक मारणाऱ्या आपल्या पुत्राच्या आत्म्याला तुमच्याआमच्या अंतःकरणात पाठवले आहे. (गलतीकर ४:६).

प्रियजनहो, आपण आता देवाची मुले आहोत; आणि पुढे आपण काय होऊ हे अजून प्रकट झालेले नाही; तरी तो प्रकट होईल तेव्हा आपण त्याच्यासारखे होऊ हे आपल्याला माहित आहे, कारण जसा तो आहे तसाच तो आपल्याला दिसेल.(१ योहान ३:२)

येशू आपल्याला फक्त स्वतःचा एक भाग देईल का - जो त्याच्या शत्रूंवर प्रेम करतो आणि जो त्यांना मारतो आणि जिवंत जाळतो त्याला रोखून ठेवतो? हे करणे शक्य आहे का? तर येथे संघर्षाचा मुद्दा आहे:

येशूला अधिकार आणि जबाबदारी आहे की त्याच्या आणि त्याच्या पित्याविरुद्ध दुष्टाई करत राहणाऱ्यांचा नाश करा.	येशू हा आपला परिपूर्ण आदर्श आहे आणि आपल्याला त्याच्या प्रत्येक पैलूचे अनुकरण करण्यास बोलावले आहे. शास्त्रात प्रकट झालेले जीवन.
--	--

नियमशास्त्र हे देवाच्या चारित्र्याचे प्रित लेख आहे

चला यात आणखी एक परिणाम जोडूया. दहा आज्ञा देवाच्या चारित्र्याचे प्रकटीकरण आहेत. आणि पित्याविरुद्ध परिपूर्ण आणि त्यांच्यातील एका शास्त्र्याने त्याची परीक्षा पाहण्याकरता विचारले, गुरुजी, नियम शास्त्रातील कोणती आज्ञा मोठी आहे?” येशू त्याला म्हणाला, “‘तू आपला देव परमेश्वर हयाच्यावर पूर्ण अंतःकरणाने, पूर्ण जिवाने व पूर्ण मनाने प्रीती कर.’ हीच मोठी व पहिली आज्ञा आहे. हिच्यासारखी दुसरी ही आहे की, ‘तू आपल्या शेजाऱ्यावर स्वतःसारखी प्रीती कर.’ हया दोन आज्ञांवर सर्व नियमशास्त्र व संदेष्ट्यांचे ग्रंथ अवलंबून आहेत.” (मत्तय २२:३५-४०)

संपूर्ण नियमांचे वर्णन एकाच शब्दात करता येईल - प्रेम.

एकमेकांवर प्रीती करणे हयाशिवाय कोणाच्या ऋणात राहू नका; कारण जो दुसऱ्यावर

प्रीती करतो त्याने नियमशास्त्र पूर्णपणे पाळले आहे.

कारण “व्यभिचार करू नकोस, खून करू नकोस, चोरी करू नकोस, खोटी साक्ष देऊ नकोस, लोभ धरू नकोस,” ह्या आज्ञांचा आणि दुसरी कोणतीही आज्ञा असली तर तिचाही सारांश, “जशी आपणावर तशी आपल्या शेजाऱ्यावर प्रीती कर,” ह्या वचनात आहे.

प्रीती शेजाऱ्याचे काही वाईट करत नाही म्हणून प्रीती हे नियम शास्त्राचे पूर्णपणे पालन होय. (रोमकर १३:८-१०)

प्रेम म्हणजे नियमशास्त्र पूर्ण करणे कारण देव प्रेम आहे.

प्रियजन हो, आपण एकमेकांवर प्रीती करावी, कारण प्रीती देवापासून आहे; जो कोणी प्रीती करतो तो देवापासून जन्मलेला आहे व देवाला ओळखतो.

जो प्रीती करत नाही तो देवाला ओळखत नाही; कारण देव प्रीती आहे.

प्रीती म्हणावी तर हीच; आपण देवावर प्रीती केली असे नाही, तर त्याने तुमच्याआमच्यावर प्रीती केली आणि तुमच्याआमच्या पापांचे प्रायश्चित्त व्हावे म्हणून स्वपुत्राला पाठवले.

प्रियजन हो, देवाने जर आपल्यावर अशा प्रकारे प्रीती केली तर आपणही एकमेकांवर प्रीती केली पाहिजे.

देवाला कोणी कधीही पाहिले नाही; आपण एकमेकांवर प्रीती करत असलो तर देव आपल्या ठायी राहतो, आणि त्याची प्रीती आपल्या ठायी पूर्णत्व पावली आहे.

आपण त्याच्यामध्ये व तो आपल्यामध्ये राहतो, हे आपण ह्यावरून ओळखतो की, त्याने स्वतःच्या आत्म्यातून आपल्याला दिले आहे. (१ योहान ४:७-८, १०-१३)

देवाच्या आत्म्याद्वारे, प्रेमाचा त्याचा नियमि(पात्र) आपल्यामध्ये आणि आपल्याद्वारे प्रकट होतो (पूर्ण होतो). पौलाने म्हटले की “प्रीती आपल्या शेजाऱ्याचे काही वाईट करत नाही” किंवा जसे International Standard Version (ISV) म्हणते, “प्रीती कधीही आपल्या शेजाऱ्याचे वाईट असे काहीही

करत नाही.” येशू आपल्याला सांगतो की तो त्याच्या पित्याच्या आज्ञा पाळतो:

जसा मी आपल्या पित्याच्या आज्ञा पाळून त्याच्या प्रीतीत राहतो तसे तुम्ही माझ्या आज्ञा पाळाल तर माझ्या प्रीतीत राहाल. (योहान १५:१०)

“तू खून करू नको” अशी आज्ञा यात समिवाष्ट आहे का? जेव्हा आपण पृथ्वीवरील येशूच्या जीवनाचे परीक्षण करतो तेव्हा आपल्याला दिसून येते की त्याने कधीही कोणाचेही नुकसान केले नाही. त्याने कधीही कोणाची हत्या केली नाही. येशूच्या पृथ्वीवरील जीवनाचे देवाचे चरित पूर्णपणे प्रकट केले; कारण तो “अदृश्य देवाची प्रतिमा”, “त्याच्या गौरवाचे तेज आणि त्याच्या व्यक्तिमत्त्वाचे प्रकट रूप” आहे. (कलस्सैकर १:१५; इब्री १:३).

फिलिप्प त्याला म्हणाला, “प्रभूजी, आम्हांला पिता दाखवा म्हणजे आम्हांला पुरे आहे.”

येशूने त्याला म्हटले : “फिलिप्पा, मी इतका काळ तुमच्याजवळ असूनही तू मला ओळखत नाहीस काय? ज्याने मला पाहिले आहे त्याने पित्याला पाहिले आहे; तर ‘आम्हांला पिता दाखवा’ असे तू कसे म्हणतोस?

मी पित्यामध्ये व पिता माझ्यामध्ये आहे असा विश्वास तू धरत नाहीस काय? ज्या गोष्टी मी तुम्हांला सांगतो त्या मी आपल्या मनाच्या सांगत नाही; माझ्यामध्ये राहणारा पिता स्वतः ची कार्य करतो. (योहान १४:८-१०)

सार्वकालिक जीवन हेच आहे की, तू जो एकच खरा देव त्या तुला व ज्याला तू पाठवलेस त्या येशू ख्रिस्ताला त्यांनी ओळखावे.

जे काम तू मला करायला दिलेस ते पुरे करून मी पृथ्वीवर तुझा गौरव केला आहे जे लोक तू मला जगातून दिलेस त्यांना मी तुझे नाव प्रकट केले; ते तुझे होते आणि तू ते मला दिलेस; आणि त्यांनी तुझे वचन पाळले आहे.. (योहान १७:३-४, ६)

हत्येच्या विरोधात न्यायाने दिलेली शिक्षा

असा व्यक्तीवाद केला जातो की न्यायालयीन हत्या ही खून नाही आणि दहा आज्ञा शिकवतात की, "तू खून करू नकोस" ("मारण्याऐवजी"). हा मुद्दा व्यक्त करणारे एक स्पष्टीकरण येथे आहे gotquestions.org/you-shall-notmurder.

"खून" आणि "हत्या" यासाठी दोन वेगवेगळे हिब्रू शब्द (रत्साख, मुत) आणि दोन ग्रीक शब्द (फोनुओ, अपोकटेइनो) आहेत. एक [मुत] म्हणजे "मृत्युदंड देणे" आणि दुसरे [रत्साख] म्हणजे "खून करणे". दहा आज्ञांमध्ये जी गोष्ट

प्रतिबंधित आहे, ती दुसरी (नंतरची) आहे, आधीची नाही.. खरं तर, रत्सखची व्याख्या "खून" या इंग्रजी शब्दापेक्षा व्यापक आहे. रत्सख म्हणजे

निष्काळजीपणा किंवा दुर्लक्षामुळे होणाऱ्या मृत्यूंचा देखील समावेश आहे परंतु युद्धकाळात होणाऱ्या हत्येचे वर्णन करताना तो कधीही वापरला जात नाही. म्हणूनच बहुतेक आधुनिक भाषांतरे सहावी आज्ञा "तुम्ही खून करू नका" ऐवजी "तुम्ही खून करू नका" असे भाषांतरित करतात. तथापि, कोणत्या भाषांतराच्या आधारावर एक खूप मोठा प्रश्न उद्भवू शकतो अभ्यास. नेहमीच लोकप्रिय असलेल्या किंग जेम्स वर्शनमध्ये (KJV) या वचनाचे भाषांतर "तू खून करू नकोस" असे केले आहे, त्यामुळे या वचनाचा चुकीचा अर्थ लावण्याची शक्यता निर्माण होते. जर "तू खून करू नको" याचा अभिप्राय अर्थ फक्त एवढाच असता - खून करू नको - तर इस्राएल राष्ट्राने केलेले सर्व देव-समर्थक रक्तपात देवाच्या स्वतःच्या आज्ञेचे उल्लंघन ठरले असते.(अनुवाद २०). परंतु देव स्वतःच्या आज्ञा मोडत नाही, म्हणून, स्पष्टपणे, हे वचन दुसऱ्या मानवी जीव घेण्यावर पूर्णपणे बंदी घालण्याची मागणी करत नाही.

पवित्र शास्त्राचे काळजीपूर्वक परीक्षण केल्यास हे स्पष्ट होते की हा युक्तिवाद खोटा आहे. प्रथम, स्पष्टीकरणातच लेखक कबूल करतो की रॅटसॅचम्हणजे केवळ खूनच नाही तर अपघाती मृत्यू ज्याला आपण मनुष्यवध म्हणतो. "निष्काळजीपणा किंवा दुर्लक्षामुळे" होणारे मृत्यू म्हणजे खून नाही.

तथापि कोणी वैरभावाने नव्हे पण अचानक एखाद्याला ढकलले किंवा टपून न बसता त्याच्यावर एखादे शस्त्र फेकले, किंवा ज्याकडून मृत्यू घडेल असा धोंडा हातात घेऊन नकळत कोणावर फेकला,

आणि त्यामुळे तो मेला, आणि तो त्याचा शत्रू नसला अथवा त्याने त्याची हानी करू पाहिली नसली,

तर मंडळीने मारणाऱ्याचा आणि रक्तपाताबद्दल सूड घेणाऱ्याचा न्याय ह्या नियमानुसार करावा.

मग मनुष्यवध करणाऱ्या त्या मनुष्याला, रक्तपाताबद्दल सूड घेणाऱ्याच्या हातून

सोडवून ज्या शरणपुरात तो पळून गेला होता तेथे त्याला मंडळीने पुन्हा पोचते करावे; आणि पवित्र तेलाने अभिषेक केलेला मुख्य याजक मरेपर्यंत त्या मनुष्याने तेथेच राहावे. (गणना ३५:२२-२५)

हयासाठी की, एखाद्याने चुकून म्हणजे पूर्वी काही वैर नसताना आपल्या शेजाऱ्याला ठार मारले तर त्याने हयांतल्या एका नगरात पळून जाऊन आपला जीव वाचवावा.(अनुवाद ४:४२)

"दुसरे म्हणजे, देवाने आज्ञा दिली होती की जे लोक 'रात्साख' (खून) करतात, त्यांनीही 'रात्साख' (म्हणजे मृत्यू) भोगावा - म्हणजेच खुनीला मारले जावे." कोणी एखाद्या मनुष्याचा खून केला तर साक्षीदारांच्या साक्षीवरून त्या खून करणाऱ्याला जिवे मारावे; पण एकाच साक्षीदाराच्या साक्षीवरून कोणाला जिवे मारू नये. (गणना ३५:३०)

याचा अर्थ खुनीची हत्या करावी असा होत नाही. पण देवाने दहा आज्ञा दिलेल्या गोष्टी कशा आज्ञा देऊ शकतात हे कसे शक्य आहे?

१कंसातील संख्या स्ट्रॉगच्या कॉन्कॉर्डन्स क्रमांकन प्रणालीचा संदर्भ देतात संक्षेपात सांगायचे झाले, तर देव पवित्र शास्त्रांमध्ये कोणत्याही प्रकारच्या मृत्यूची आज्ञा देऊ शकतो, कारण देवाचा हेतू मृत्यूची शिक्षा निश्चित करणे हा आहे (पापाचे भयावह स्वरूप मोठे करून दाखवण्यासाठी), जेणेकरून तो दया आणि कृपा देऊ शकेल (रोमकरांस ५:२०), लोकांना ठार मारण्यासाठी नव्हे. याचे संपूर्ण स्पष्टीकरण जाणून घेण्यासाठी कृपया "पाप व नीतिमतेची जाणीव होणे" हे पुस्तक पहा.

तिसरे म्हणजे, शब्द 'मुथ' [H4191], ज्याचा अर्थ लेखात न्यायालयीन/कार्यकारी हत्या असे म्हटले आहे, शास्त्रात खून आणि हत्येचे वर्णन करण्यासाठी वापरला जातो. शौलाला बेकायदेशीरपणे दावीदचा खून करायचा होता:

शौलाने आपला पुत्र योनाथान व आपले सर्व सेवक ह्यांना सांगून ठेवले की दाविदाला मारून टाकावे; पण शौलाचा पुत्र योनाथान ह्याचे दाविदावर फारच मन बसले होते.

म्हणून योनाथानाने दाविदाला सांगितले की, “माझा बाप शौल तुला मारून टाकायला पाहत आहे; तर तू सकाळपर्यंत सावध होऊन एखाद्या गुप्त स्थळी लपून राहा. (१ शमुवेल १९:१-२)

शौलाने याजकवर्गाच्या बेकायदेशीर हत्येचा आदेश दिला :

तेव्हा जवळ प्यादे उभे होते त्यांना राजा म्हणाला, “चला, परमेश्वराच्या याजकांचा वध करा; कारण त्यांनी दाविदाशी हातमिळवणी केली आहे; तो पळून गेला हे त्यांना ठाऊक असूनही त्यांनी माझ्या कानावर घातले नाही;” पण परमेश्वराच्या याजकांवर राजाचे सेवक आपला हात टाकीनात.

तेव्हा राजा दवेगास म्हणाला, “चल, तू जाऊन त्या याजकांवर तुटून पड.” तेव्हा अदोमी दवेग याजकांवर तुटून पडला. त्या दिवशी सणाचे एफोद धारण करणाऱ्या पंचाऐंशी पुरुषांचा त्याने वध केला. (१ शमुवेल २२:१७)

ईश-बोशेथाची हत्या:

ते घरात शिरले तेव्हा तो आपल्या शय्यागृहात पलंगावर निजला होता; तेथे त्यांनी त्याच्यावर प्रहार करून त्याचा वध केला व त्याचे शिर कापून घेऊन ते रातोरात अराबाच्या वाटेने गेले. (२ शमुवेल ४:७)

अबशालोम त्याचा सावत्र भाऊ अम्मोनच्या बेकायदेशीर हत्येचा आदेश देतो:

अबशालोमाने आपल्या सर्व सेवकांना अशी ताकीद देऊन ठेवली होती की, “सावध राहा, अम्मोन द्राक्षारस पिऊन रंगात आला म्हणजे मी तुम्हांला इशारा केल्याबरोबर तुम्ही अम्मोनावर प्रहार करून त्याला ठार करा, काही भिऊ नका; मी तुम्हांला हुकूम करतो आहे ना? हिंमत धरा, शौर्य दाखवा.” (२ शमुवेल १३:२८)

अथल्या योवाश वगळता राजाच्या सर्व मुलांना मारते:

तरी योराम राजाची कन्या व अहज्याची बहीण यहोशेबा हिने अहज्याचा पुत्र योवाश ह्याला त्या वधायच्या राजपुत्रांतून चोरून नेले आणि त्याला व त्याच्या दाईला बिछाने ठेवण्याच्या कोठडीत लपवून ठेवले; त्याला अथल्येच्या दृष्टिआड केल्यामुळे त्याचा वध झाला नाही. (२ राजे ११:२)

न्यू किंग जेम्समधील भाषांतराकडे लक्ष द्या:

पण राजा योरामची मुलगी आणि अहज्याची बहीण यहोशेबा हिने अहज्याचा मुलगा योवाश याला राजपुत्रांमधून चोरून नेले. खून केलेला; [मुथ H4191] आणि त्यांनी त्याला आणि त्याच्या दाईला अथल्यापासून शयनकक्षात लपवले, जेणेकरून तो मारला जाऊ नये. (२ राजे ११:२)

या शब्दाचा वापर करून आणखी एक हत्यामुथ आणि NIV मधील भाषांतर:

पण रमाल्याचा मुलगा पेकह, त्याचा एक सेनापती, याने त्याच्याविरुद्ध कट रचला. मारणे[शोमरोनमध्ये राजवाड्यातील राजवाड्यात त्याला, अर्गोब आणि अरीह आणि त्याच्याबरोबर गिलादातील पन्नास माणसे होती. मारले [मुथH4191] त्याला, आणि त्याच्या जागी राज्य केले. (२ राजे १५:२५)

नवीन आंतरराष्ट्रीय आवृत्ती:

त्याच्या एका प्रमुख अधिकाऱ्यांपैकी एक, रमाल्याचा मुलगा पेकह याने त्याच्याविरुद्ध कट रचला. त्याने जी गिलादमधील पन्नास माणसांना सोबत घेतले. हत्या [H5221] पेकाह्या, अर्गोब आणि अरीहसह, सामिरया येथील राजवाड्याच्या किल्ल्यामध्ये. तर पेकाहमारले [मुथH4191] पेकाह्या आणि त्याच्या जागी राजा झाला. (२ राजे १५:२५)

तथाकथित नीतीमान व्यक्तीला दुष्ट लोक मारू शकतात का?

दुष्ट नीतिमानावर लक्ष ठेवतो, आणि मारण्याचा प्रयत्न करतो.[मुथएच४१९१]
त्याला. (स्तोत्र ३७:३२)

कारण तो [दुष्ट] दया करण्याचे विसरला, पण गरीब आणि गरजू माणसांचा
छळ केला, जेणेकरून तोमारणे[मुथ एच४१९१]तुटलेले हृदय. त्याला शाप देणे
आवडते म्हणून ते त्याच्यावर येऊ दे; त्याला आशीर्वाद देण्यात रस नव्हता
म्हणून ते त्याच्यापासून दूर राहो. (स्तोत्र १०९:१६-१७)

यिर्मया त्याला मारू पाहणाऱ्या विरुद्ध इशारा देतो:

ह्यास्तव आता तुम्ही आपले मार्ग व आपली कर्मे सुधारा, परमेश्वर तुमचा देव
ह्याची वाणी तुम्ही ऐका, म्हणजे तुमच्यावर जे अरिष्ट आणीन असे परमेश्वर
बोलला त्याविषयी त्याला अनुताप होईल.

माझ्याविषयी म्हणाल तर पाहा, मी तुमच्या हाती आहे; तुम्हांला बरे व नीट दिसेल
तसे माझे करा.

एवढे मात्र पक्के समजा की, तुम्ही मला जिवे माराल तर तुम्ही आपणांवर, ह्या
नगरावर व ह्यातील रहिवाशांवर निर्दोष रक्त पाडल्याचा दोष आणाल; कारण
वास्तविक ही सर्व वचने तुमच्या कानी पडावीत म्हणून परमेश्वराने मला
तुमच्याकडे पाठवले आहे.” (यिर्मया २६:१३-१५)

तर शब्द ‘मुथ’ (खून) आणि हत्या आणि हा शब्द खरोखरच वापरला जाऊ
शकतो रॅटसॅच अपघाती मृत्यूसाठी वापरता येते. हे दावे खोटे सिद्ध करते की
मुथ कसा तरी फक्त नीतिमान हत्येसाठी आहे आणि रॅटसॅचखुनासाठी.

शेवटी, याची व्याख्या कशीही असली तरी, खून आणि न्यायालयीन हत्या
दोन्हीमध्ये प्राणघातक शक्तीचा वापर केला जातो. शक्तीचा वापर हा देवाच्या
राज्याचा भाग आहे का?

मी तर तुम्हांला सांगतो, दुष्टाला अडवू नका. जो कोणी तुझ्या उजव्या गालावर
मारतो, त्याच्याकडे दुसरा गाल कर; (मत्तय ५:३९)

येशूने हे त्याच्या चारित्र्याचा एक भाग म्हणून दाखवले का? दुसरे म्हणजे, जर

न्यायिक हत्या देवाच्या चारित्र्याचा एक भाग असेल, तर हे येशूच्या पृथ्वीवरील जीवनात प्रकट झाले असावे. तरीही त्याने एखाद्या व्यक्तीच्या जीवनाचे काळजीपूर्वक वजन केले आणि नंतर त्यांना मृत्युदंड देण्याची आज्ञा दिली असे कुठेही उघड झालेले नाही. खरं तर, त्याने अगदी उलट म्हटले: "कारण मनुष्याचा पुत्र माणसांचे जीवन नष्ट करण्यासाठी नाही तर त्यांना वाचवण्यासाठी आला आहे." (लूक ९:५६). येशू देवाच्या राज्याबद्दल पुढे स्पष्टीकरण देतो:

येशूने उत्तर दिले, "माझे राज्य ह्या जगाचे नाही, माझे राज्य ह्या जगाचे असते तर मी यहूद्यांच्या स्वाधीन केला जाऊ नये म्हणून माझ्या सेवकांनी लढाई केली असती; परंतु आता माझे राज्य येथले नाही." (योहान १८:३६)

ख्रिस्त असे म्हणत नाही की जर त्याचे राज्य या जगात आले तर त्याचे सेवक बळाचा वापर करतील आणि लढतील. येशू हे स्पष्ट करत आहे की त्याचे राज्य बळ आणि जबरदस्तीच्या जागतिक मानदंड चालत नाही. तो म्हणतो, "जर माझे राज्य या जगाचे असते" तर तो जागतिक मानदंड वापर केला असता, परंतु त्याचे राज्य या जगाचे नसल्यामुळे कोणत्याही शक्तीचा वापर करायचा नाही. "जर ख्रिस्ताचे राज्य जागतिक असते, जागतिक विचारांवर आधारित असते, जिगक धोरणाने शिस्त असते आणि काही जिगक उद्दिष्टांना उत्तर द्यायचे असते, तर यहूद्यांमध्ये ख्रिस्ताचे पुरेसे सेवक असते, जे त्याच्यासाठी घोषणा करत असते आणि रोमन लोकांविरुद्ध त्याच्या बाजूने शस्त्रे उचलत असते; त्याच्या स्वतःच्या शिष्यांनी त्याला यहूद्यांच्या हाती विश्वासघाताने जाऊ दिले नसते; किंवा त्याने त्यांना त्याच्या बचावाचा प्रयत्न करण्यापासून रोखले नसते ... [तथापि] ते [देवाचे राज्य] बाहेर पडत नाही, पुढे जात नाही, किंवा ते जिगक तत्वांनी समरीत नाही, म्हणून वरीलपैकी कोणत्याही पद्धती वापरल्या जात नाहीत." (जॉन गिल यांचे बायबलचे स्पष्टीकरण)

जो माणूस प्रभूला म्हणतो, "जुन्या करारातील तुमच्या उदाहरणाचे अनुसरण

करून मी या दुष्टाला मृत्युदंड दिला .” अशा व्यक्तीला असे म्हणायचे का, ”तू चुकीचे उदाहरण अनुसरलेस, शास्त्राचा तो भाग अनुसरायचा नाही.” तुम्हाला कळते का की ते गोष्टी खूप कठीण बनवते?

मला आशा आहे की तुम्ही अशा टप्प्यावर पोहोचला असाल जिथे तुम्हाला दिसेल की जेव्हा आपण स्वतःला असे मानण्याची परवानगी देतो की देव प्राणघातक शक्ती वापरतो आणि लोकांना नष्ट करतो तेव्हा शास्त्रात मोठे विरोध भास आहेत. जर आपण असे केले तर आपल्याला गुडघे टेकून आपल्या पित्याला विचारावे लागेल की या स्पष्ट विरोधाभासांचे स्पष्टीकरण कसे द्यावे. बायबल स्पष्टपणे शिकवते की तो लोकांवर प्राणघातक शक्ती वापरतो, परंतु जर आपण हे स्वीकारले तर संपूर्ण बायबल एकत्र करण्याचा प्रयत्न करताना आपल्याला एक भयानक संघर्ष करावा लागतो. मला वाटते की आपण आता आपल्या शेवटच्या तीन कथांमध्ये खोलवर जाण्यास तयार आहोत.

इस्राएलची गणना

दाविदाने इस्राएलची गणना कुठे केली या कथेपासून सुरुवात करूया. पुढील वचन आपल्याला कसे समजते? देवाने दाविदाला इस्राएलची गणना करण्यास कसे प्रवृत्त केले?

परमेश्वराचा कोप इस्राएलावर पुनरपि झाला, आणि इस्राएल व यहूदा ह्यांची गणती करण्याची प्रेरणा देवाने त्यांच्याविरुद्ध दाविदाला केली.(२ शमुवेल

जर आपण हा उतारा वाचला आणि या उताऱ्याचे सरळ वाचन करण्याची मागणी केली, तर आपण असे म्हणू शकतो की देवाने स्वतः दावीदला हे करण्यास प्रवृत्त केले जेणेकरून ७०,००० इस्राएली लोक मारले जातील. कोणताही विचारशील व्यक्ती लगेच विचार करेल की ही कल्पना प्रेम असल्याचा दावा करणाऱ्या देवाशी कशी जुळते. या उताऱ्याचे शब्द आपल्याला प्रश्न विचारण्यास आमंत्रित करतात: देवाने खरोखर हे केले का? तथापि, जे पुढे अभ्यास करण्याचा प्रयत्न करतात त्यांना हे आढळेल की तीच गोष्ट? इतिहास

मध्ये वाचले आहे, जे उघड करते की सैतानाला दावीदाला इस्राएलची गणना करण्यास प्रलोभने करण्याची परवानगी होती

नंतर सैतानाने इस्राएल विरुद्ध उठून इस्राएलची गणती करायला दाविदाला प्रवृत्त केले. (१ इतिहास २१:१)

मग आपल्याला दोन्ही वृत्तांतांमध्ये सुसंवाद साधण्याचे आमंत्रण दिले जाते. आपण असा निष्कर्ष काढतो का की देव आणि सैतानाने या इस्राएली लोकांचा नाश करण्यासाठी एकत्र काम केले? अर्थातच नाही: ... कारण नीतिमतेची अनीतीशी काय संगत? आणि प्रकाशाची अंधाराशी काय संगत? आणि ख्रिस्ताची दियाबल [सैतान] सोबत काय समेट? ... (२ किरिंथकर ६:१४-१५)

पुन्हा एकदा, आपल्याला उपाय शोधण्यासाठी खोलवर जाण्याचे आमंत्रण आहे. ही प्रक्रिया मानवांच्या हृदयाची चाचणी घेते की ते खरोखरच देव प्रेमळ पिता आहे, अनिसूचक न्यायाधीश आहे की निर्दयी अत्याचारी आहे यावर विश्वास ठेवतात. ज्यांना प्रभूच्या नजरेत कृपा दिसते ते वृत्तांत जुळवून घेईपर्यंत थांबतील; तर काहीजण फक्त विरोधाभास वर विश्वास ठेवतात आणि म्हणतात की देव या गोष्टी करत असतानाही प्रेमळ आहे. शेवटी, असे लोक आहेत जे स्वतःसाठी पुष्टी शोधत आहेत की देव अत्याचारी आहे, शोध सोडून देतात आणि तपासाच्या सुरुवातीलाच त्यांचा निर्णय जाहीर करतात. जेव्हा

सूर्य आकाशात उगवतो तेव्हा त्यांच्या आत असलेल्या बीजाचा उथळपणा स्पष्ट विरोधाभासाची दबावाखाली कोमेजतो.

पहिल्या आदामाची मुले म्हणून, आपल्याला असा विश्वास वारशाने मिळाला आहे की देव कठोर आणि अत्याचारी आहे. आदामाला ही माहिती सैतानाकडून मिळाली. म्हणूनच आदाम पळून बागेत लपला. त्याला भीती होती की देव त्याच्या पापासाठी त्याला मारेल आणि यामुळे मृत्यूच्या भीतीमुळे सैतानाला आपल्यावर सत्ता मिळाली.

ज्या अर्थी 'मुले' एकाच रक्तमांसाची होती त्या अर्थी तोही त्यांच्यासारखा रक्तमांसाचा झाला, हेतू हा की, मरणावर सत्ता गाजवणारा म्हणजे सैतान, ह्याला मरणाने शून्यवत करावे,

आणि जे मरणाच्या भयाने आयुष्यभर दास्याच्या बंधनात होते त्या सर्वांना मुक्त करावे. (इब्री लोकांस २:१४-१५)

आपल्या नैसर्गिक हृदयात लिहलेल्या त्याच्यावरुद्धच्या या खोट्या आरोपांना आपला पिता कसा हाताळतो?

शिवाय अपराध वाढावा म्हणून नियमशास्त्राचा प्रवेश झाला; तरी जेथे पाप वाढले तेथे कृपा त्यापेक्षा विपुल झाली.. (रोमकर ५:२०)

आपला पिता अपराध वाढवतो. तो हे कसे करतो? तो नियमशास्त्र आत आणतो. जेव्हा माणूस त्याच्याकडे येतो तेव्हा तो हा नियम कसा वाचेल आणि त्याचा अर्थ कसा लावेल?

कारण जर कोणी वचन नुसते ऐकून घेतो व त्याप्रमाणे आचरण करत नाही, तर

आरशात आपले शारीरिक मुख पाहणाऱ्या माणसासारखा आहे;

तो स्वतःला पाहून तेथून निघून जातो आणि आपण कसे होतो हे तेव्हाच विसरून जातो. (याकोब १:२३-२४)

नैसर्गिक मनुष्य देवाचे वचन वाचतो आणि तो वाचत असताना, देवाबद्दल त्याचे नैसर्गिक विचार विपुल प्रमाणात येतात. देवाला जुलमी म्हणून ओळखण्याबद्दलचे त्याचे नैसर्गिक विचार इतके वाढतात की त्याला निवड करावी लागते. जर तो वचनाचा कर्ता बनला तर त्याला देवाचे एक वेगळे चित्र दिसू लागेल जे त्याच्या नैसर्गिक विचारांशी विसंगत असेल. त्यानंतर त्याला कृपेला भरपूर प्रमाणात येऊ देण्याची किंवा तो कसा आहे हे विसरून जाण्याची संधी दिली जाते.

बायबल अशा प्रकारे लिहिले आहे की मनुष्याच्या नैसर्गिक विचारांना वाढ द्यावे. देव लोकांवर प्राणघातक शक्ती वापरतो आणि त्यांना नष्ट करतो हे सिद्ध करण्यासाठी तो स्वतःला एक पुष्टी शोधेल. हा विश्वास नैसर्गिक माणसाच्या विचारांना बळकटी देतो आणि त्यांचा विस्तार करतो. नंतर या विश्वासाला येशूच्या जीवनाच्या प्रकटीकरणाद्वारे आव्हान दिले जाते, जे आपल्याला नम्र करते कारण आपल्याला हे समजते की आपण जे विचार धारण करत होतो आणि वाढू दिले होते तेच चुकीचे आहेत - की आपण देवावर प्रक्षिपत केलेली आपली स्वतःची न्यायव्यवस्था होती आणि आपल्याला पश्चात्ताप करावा लागेल आणि आपल्या स्वतःच्या नितीमतेत नव्हे तर देवाच्या नितीमतेत पुन्हा जन्म घ्यावा लागेल.

योहान १६:८ चा अर्थ असा आहे. आत्मा आपल्याला पापाबद्दल आणि नंतर नीतिमतेबद्दल दोषी ठरवतो. एका स्थानावरून दुसऱ्या स्थानांतरित होण्यासाठी संघर्ष करावा लागतो कारण देह आत्म्यावरुद्ध युद्ध करतो. परंतु जर आत्मा येशू ख्रिस्ताच्या चेहऱ्यावर देवाचे प्रेम पाहतो, तर तो देवाच्या राज्याचा भाग म्हणून प्राणघातक शक्तीचा वापर करण्याच्या देहस्वभावाच्या कल्पनेचा त्याग करेल. येथे एक अद्भुत गोष्ट आहे. जे देवाच्या वचनाची

तलवार हाती घेतल्याने देवाबद्दलचा त्यांचा "वृद्ध" दृष्टिकोन (त्यांच्या चुकीच्या दृष्टिकोनातून) मृत्युदंड दिला जाईल - ते मरतील द्वारे ती तलवार. (रोमकर ६:६; २ करिंथकरांस ५:१७; इफिसकरांस ४:२२; कलससैकर ३:९). जे लोक जुन्या माणसाचे स्थान ठीकवून ठेवतात आणि देवाच्या शब्दशः तलवारीच्या वापराचे रक्षण करतात ते मरतील.सहती तलवार. कारण तलवार धरणारे सर्व तलवारीनेच मरतील. (मत्तय २६:५२). आपण सर्वजण कोणत्या ना कोणत्या तलवारीने मरणार आहोत. तुम्ही कोणत्या तलवारीने मरणार?

मग सैतानाने दावीदाला कसे मोहात पाडले? दावीद गर्विष्ठ झाला. लोकांची संख्या वाढल्याने इस्राएल लोक जिवंत देवा ऐवजी त्यांच्या संख्येच्या शक्तीवर अवलंबून राहतील.

देव दाविदावरुद्ध कसा क्रोधीत झाला? दावीद देवाच्या संरक्षणात्मक कुंपणातून बाहेर पडला होता. दाविदा विरुद्धदेवाचा क्रोध बळजबरी आणि जबरदस्तीच्या जागतिक मानवा द्वारे प्रदर्शित झाला नाही, तर त्याऐवजी त्याने दावीदाला कुंपणात राहण्यास भाग पाडले. त्याने दावीदाला भटकण्याची आणि त्याच्या स्वतःच्या आवडीचे नैसर्गिक परिणाम भोगण्याची परवानगी दिली .

इस्राएलच्या वाढत्या सामर्थ्याबद्दल अभिमानी बाळगणारा दावीद एकटा नव्हता. देव त्यांच्या पूर्वजांच्या पापाची शिक्षा देत होता ज्यांनी "इतर सर्व राष्ट्रांप्रमाणे आमचा न्याय करण्यासाठी एक राजा" मागितला होता (१ शमुवेल ८:१९). देवाने त्यांची विनंती मान्य केली आणि नंतर प्रकट केले, "मी माझ्या क्रोधात तुला राजा दिला ." (होशेय १३:११). त्याने त्यांना त्यांच्या स्वतःच्या मनाच्या इच्छेनुसार राजा दिला आणि या निवडीचा विनाशकारी मार्ग चालू दिला . जरी परमेश्वराने यवाब द्वारे दावीदाला इशारा दिला असला तरी, दावीदापासून संरक्षण काढून घेण्यात आले आणि त्यामुळे सैतानाला दावीदाला मोहात पाडण्याची संधी मिळाली . दावीदाने आत्म्याच्या प्रलोभनांचा प्रतिकार केला आणि त्याऐवजी स्वतःच्या अभिमानी मार्गाचे अनुसरण करण्याचा निर्णय घेतला आणि असे केल्याने, सैतान इस्राएलभोवती असलेल्या देवदूतांच्या कुंपणाला तोडण्यात यशस्वी झाला. न्यायदंड कसे येतात याची

प्रक्रिया येथे आहे:

त्यांच्या पाया पडू नकोस किंवा त्यांची सेवा करू नकोस; कारण मी तुझा देव परमेश्वर ईर्ष्यावान देव आहे; जे माझा द्वेष करतात त्यांच्या मुलांना तिसऱ्या-चौथ्या पिढीपर्यंत वडिलांच्या अन्यायाबद्दल मी शासन करतो; आणि जे माझ्यावर प्रेम करतात व माझ्या आज्ञा पाळतात अशांच्या हजारो पिढ्यांवर मी दया करतो. (निर्गम २०:५-६)

हजारो जणांवर^१ दया करणारा, अन्याय, अपराध व पाप ह्यांची क्षमा करणारा, (पण अपराधी जनांची) मुळीच गय न करणारा, असा तो वडिलांच्या दुष्टाईबद्दल पुत्रपौत्रांचा तिसऱ्या व चौथ्या पिढीपर्यंतही समाचार घेतो.” (निर्गम ४:७)

रोगराई ही शत्रूची ओळख आहे

मग परमेश्वराने इस्राएलात सकाळपासून नेमलेल्या मुदतीपर्यंत मरी पाठवली; आणि दानापासून बैर-शेबा पर्यंतच्या लोकांपैकी सत्तर हजार लोक मेले.(२

शमुवेल २४:१५)

साठी शब्द पाठवले प्रत्यक्षात आहे नाथन, म्हणजे देणे आणि कधीकधी सोडून द्या. देवाच्या कराराशी संबंधित असलेल्या रोगराईच्या संदर्भात खालील वचन काळजीपूर्वक पहा.

मी तुमच्यावर तलवार आणीन, ती करार मोडल्याचा बदला घेईल; तुम्ही आपापल्या नगरात जमा व्हाल, तेव्हा मी तुमच्यावर मरी पाठवीन; मी तुम्हांला तुमच्या शत्रूच्या स्वाधीन करीन. (लेवीय २६:२५)

येथे नाथन ने भाषांतरित केले आहे वितीरत केलेश्लोकाचा शेवटचा भाग काळजीपूर्वक लक्षात घ्या. शब्द आणि भाषांतरकारांनी पुरवले आहे, त्यामुळे ते सहजपणे वाचता येईल:

मी तुमच्यावर रोगराई पाठवीन; तुम्हाला शत्रूच्या हाती देईन. याचा अर्थ असा की रोगराई येते कारण ती शत्रूच्या हाती सोपवण्यात आली आहे.

जो परात्पराच्या गुप्त स्थली वसतो, तो सर्वसमर्थाच्या सावलीत राहील. परमेश्वराला मी “माझा आश्रय, माझा दुर्ग” असे म्हणतो; “तोच माझा देव, त्याच्यावर मी भाव ठेवतो.”

कारण तो पारध्याच्या पाशापासून घातक मरीपासून तुझा बचाव करील.. (स्तोत्र ९१:१-३)

सैतानालाच या लोकांचा नाश करण्याची परवानगी देण्यात आली होती. देव हा रोगांपासून “आश्रय” आहे; तो रोग आणणारा नाही. सैतान उभा राहिला आणि त्याला दावीदाला मोहात पाडण्याची परवानगी देण्यात आली. फक्त कारण दावीद देवाच्या इच्छेनुसार काम करत नव्हता. जेव्हा दावीद या प्रलोभनाला बळी पडला, तेव्हा सैतानाला मोठे इस्त्राएल मध्ये प्रवेश मिळाला आणि त्यांना त्यांच्यामध्ये रोगराई पसरवण्याची परवानगी देण्यात आली. तरीही इस्त्राएली लोकांना मारणाऱ्या देवदूताबद्दलच्या भागाचे हे स्पष्टीकरण देत नाही:

पण देवदूताने यरुशलेमेचा नाश करण्यासाठी त्यावर आपला हात उगारला तेव्हा परमेश्वराला त्या अरिष्टाविषयी वाईट वाटले, व त्याने लोकांचा नाश करणाऱ्या देवदूतास म्हटले, “आता पुरे कर, आपला हात आटोप.” त्या वेळी परमेश्वराचा दूत अरवना यबूसी हयाच्या खळ्या नजीक होता.

लोकांचा नाश करणारा देवदूत दाविदाच्या दृष्टीस पडला तेव्हा त्याने परमेश्वराला म्हटले, “पाहा, मी पाप केले, मी दुर्मार्गानेही चाललो, पण ह्या मेंढरांनी काय केले? तुझा हात माझ्यावर व माझ्या पितृकुळावर पडावा.”

(२ शमुवेल २४:१६-१७)

१ इतिहास २१:१६ या दृश्याचे वर्णन अशा प्रकारे करते:

दावीदाने वर पहिले तेव्हा त्याला परमेश्वराचा दूत पृथ्वी आणि आकाश यांच्यामध्ये उभा असलेला दिसला. त्याच्या हातात उपसलेली तलवार होती आणि त्याने यरुशलेमेवर उपसली होती. तेव्हा दावीद आणि इस्राएलचे वडीलधारी लोक, ज्यांनी गोणपाट घातले होते, ते तोंडावर लोटांगण घालून पडले.

सैतान हा साथीचा रोग आणणारा प्रतिनिधी होता, पण प्रभूच्या देवदूताने येरुशलेमच्या वर ताणलेली तलवार कोणती आहे? देवाच्या पुत्राने वापरलेली तलवार कोणती आहे?

देवाच्या पुत्राची तलवार

त्याच्या उजव्या हातात सात तारे होते; त्याच्या तोंडातून तीक्ष्ण दुधारी तलवार

निघाली आणि त्याची मुद्रा 'परमतेजाने' प्रकाशणाच्या 'सूर्यासारखी' होती. मी त्याला पाहिले तेव्हा मी मेल्यासारखा त्याच्या पायांजवळ पडलो. मग त्याने आपला उजवा हात माझ्यावर ठेवून मला म्हटले, "भिऊ नकोस; जो पहिला व शेवटला, आणि जो जिवंत तो मी आहे; (प्रकटीकरण १:१६-१७)

आपण पाहतो की जेव्हा प्रेषित योहानाने देवाच्या पुत्राचे रूप पाहिले आणि त्याच्या तोंडातून बाहेर येणारी तलवार पाहिली, तेव्हा त्याची काय प्रतिक्रिया होती. ती तलवार कोणती होती?

कारण देवाचे वचन सजीव, सक्रिय, कोणत्याही दुधारी तलवारीपेक्षा तीक्ष्ण असून, जीव व आत्मा, सांधे व मज्जा ह्यांना भेदून आरपार जाणारे आणि मनातील विचार व हेतू ह्यांचे परीक्षक असे आहे. (इब्री लोकांस ४:१२)

ख्रिस्ताने ही तलवार कशी चालवली याचे उदाहरण आपल्याकडे आहे का? येशूने बोललेले हे शब्द लक्षात घ्या:

मी पृथ्वीवर शांतता आणण्यास आलो असे समजू नका. मी शांतता आणण्यास नव्हे तर तलवार चालवण्यास आलो आहे. कारण 'मुलगा व बाप, मुलगी व आई, सून व सासू ह्यांच्यात फूट' पाडण्यास मी आलो आहे; आणि 'मनुष्याच्या घरचेच लोक त्याचे वैरी होतील.' (मत्तय १०:३४-३६)

लूक या तलवारीचे वर्णन "अग्नीने विभागणे" असे करतो.

मी पृथ्वीवर आग पेटवण्यास आलो आहे; ती आतापर्यंत पेटली असती तर किती बरे होते! मला बाप्तिस्मा घ्यायचा आहे व तो होईपर्यंत मी मोठ्या पेचात आहे.

मी पृथ्वीवर शांतता करण्यास आलो आहे असे तुम्हांला वाटते काय? मी तुम्हांला सांगतो, नाही, तर फूट पाडण्यास; आतापासून एका घरातील पाच जणांत दोघांविरुद्ध तिघे व तिघांविरुद्ध दोघे अशी फूट पडेल. मुलाविरुद्ध बाप व 'बापाविरुद्ध मुलगा,' मुलीविरुद्ध आई व आईविरुद्ध मुलगी,

‘सुनेविरुद्ध सासू व सासूविरुद्ध सून’ अशी फूट पडेल.” (लूक १२:४९-५३)

जॉन गिल गल लिहितात:

“मी शांती पाठवण्यासाठी नाही तर तलवार पाठवण्यासाठी आलो आहे.’ ‘तलवार’ म्हणजे शुभवर्तमान असू शकते, जे ख्रिस्ताच्या लोकांना जगातील लोकांपासून, त्यांच्या तत्वांपासून आणि पद्धतींपासून आणि एका नात्यापासून वेगळे करण्याचे आणि वेगळे करण्याचे साधन आहे; तसेच त्यातून उद्भवणारे विभाजन, मतभेद आणि छळ देखील: जगात येण्यामागे ख्रिस्ताचा हेतू आणि योजना होती, अशा गोष्टींनी चिथावणी देणे आणि प्रोत्साहन देणे; परंतु हे, माणसांच्या द्वेष आणि दुष्टतेमुळे, शेवटी त्याच्या येण्याचा परिणाम आणि परिणाम होता; लूक १२:५१ पहा जिथे, ‘तलवारी’ ऐवजी, ते विभाजन आहे; कारण तलवार वेगळे करते, जसे आत्म्याची तलवार, देवाचे वचन. ” (जॉन गिल यांचे बायबलचे स्पष्टीकरण).

ख्रिस्ताच्या तोंडातून येणारी अग्नीची तलवार ही सुवार्ता आहे. तुम्ही त्या सुवार्तेला कशी प्रतिक्रिया देता हे तुमच्या देवाच्या समजुतीवर अवलंबून असते. तो तुम्हाला शुद्ध आणि दयाळू वाटतो का, की कठोर वाटतो? तुम्हाला असं वाटतं का की सुवार्तेमुळे तुमचं हृदय कठोर होतंय, की तुमचं हृदयच सुवार्तेकडे कठोर होतंय?

तारणप्राप्ती होत असलेले आणि नाश होत असलेले अशा लोकांसंबंधाने आम्ही देवाला संतोषदायक असा ख्रिस्ताचा परिमल आहोत; एकाला मृत्यूचा मरण सूचक गंध, आणि एकाला जीवनाचा जीवन सूचक गंध आहोत. हे कार्य करण्यास कोण लायक आहे? (२ किरिंथकर २:१५-१६)

या अग्निमय तलवारीची तुलना येशूने मंदिरातील सर्व भ्रष्ट धार्मिक नेत्यांना आणि त्यांच्या कट रचणाऱ्या पैसे बदलणाऱ्यांना काढून टाकण्यासाठी

वापरलेल्या चाबकाशी करता येईल. हे लोकांची फसवणूक करून देवाचे खरे चित्र कलंकित करत होते, देवाला त्यांच्यासारखेच दाखवत होते (स्तोत्र ५०:१६-२१) - एक कठोर वाटाघाटी करणारा जो मौल्यवान वस्तूच्या बदल्यात आशीर्वाद देतो.

येथेही येशूने हिंसाचाराचे प्रदर्शन केले नाही; कारण “त्याने कोणताही हिंसाचार केला नव्हता” असे प्राचीन संदेष्ट्याने म्हटले (यशया ५३:९). येशूने कधीही कोणालाही मारले नाही, आणि ज्यांचा विवेक स्वतःला दोषी ठरवत होता तेच घाबरले आणि पळून गेले. ते मार लागल्याने नव्हे तर भीतीने पळून गेले. तथापि, ही घटना पाहणाऱ्या लहान मुलांना भीती वाटली नाही आणि ते देवाचे गुणगान गाऊ लागले, तर आंधळे आणि लंगडे तिथेच राहिले आणि बरे झाले. (पहा, मत्तय २१:१२-१६; योहान २:१३-१७).

आपल्याला हे माहित आहे की येशूने गुन्हेगारांना जाळण्यासाठी, अपंग करण्यासाठी आणि मारण्यासाठी अक्षरशः आगीचा आणि भौतिक तलवारीचा वापर तुच्छ मानला.

पुढे असे झाले की, त्याचा वर घेतले जाण्याचा समय जवळ आला तेव्हा त्याने यरुशलेमेस जाण्याच्या दृढनिश्चयाने तिकडे आपले तोंड वळवले. त्याने आपल्यापुढे निरोप्ये पाठवले; तेव्हा ते निघून त्याच्यासाठी तयारी करण्यास शोमरोन्यांच्या एका गावात गेले; पण त्यांनी त्याचा स्वीकार केला नाही, कारण त्याचा रोख यरुशलेम कडे जाण्याचा होता. हे पाहून त्याचे शिष्य याकोब व योहान म्हणाले, “प्रभुजी, ‘आकाशातून अग्नी पडून’ त्यांचा ‘नाश व्हावा’ म्हणून आम्ही आज्ञा करावी, अशी आपली इच्छा आहे काय?” त्याने वळून त्यांना धमकावले. मग ते दुसऱ्या गावास गेले. (लूक ९:५१-५६)

येशूभोवती असलेल्यांनी काय होणार आहे हे पहिले तेव्हा त्यांनी विचारले, ‘प्रभु, आपण आपल्या तलवारीने हल्ला करावा का?’ मग त्यांच्यापैकी एकाने

महायाजकाच्या नोकरावर वार केला आणि त्याचा उजवा कान कापला. पण येशू म्हणाला, 'नाही. "यापेक्षा जास्त!" म्हणून त्याने जखमी माणसाच्या कानाला स्पर्श केला आणि त्याला बरे केले. (लूक २२:४९-५१, आंतरराष्ट्रीय मानक आवृत्ती)

ज्या ७०,००० लोकांना विध्वंसकाच्या क्रोधाचा सामना करावा लागला, त्यांच्यासाठी देवाचा आत्मा त्यांच्या पापाच्या खोलवरच्या खात्रीने त्यांच्याकडे आला जेणेकरून ते पश्चात्ताप करू शकतील. पश्चात्तापाकडे आणण्याचे काम अत्यंत महत्वाचे आहे कारण जर त्यांनी आत्म्याच्या कार्याकडे लक्ष देण्यास नकार दिला तर ते पूर्णपणे निश्चित राहतील आणि ध्वंसक सैतानाला तोंड देतील. मंदिराच्या शुद्धीकरणाच्या वेळी लोकांप्रमाणे, ते देवाच्या उपस्थितीतून पळून जातात. ७०,००० च्या बाबतीत, ते येशूच्या उपस्थितीतून थेट सैतानाच्या वाट पाहणाऱ्या बाहूंच्या धावतात जो त्यांना रोगराईने कापून टाकतो. त्यांना त्यांच्या पापांबद्दल पश्चात्ताप करता आला असता आणि देवाची क्षमा मिळू शकली असती, परंतु ते त्याच्या उपस्थितीतून पळून गेले आणि त्याचा परिणाम मृत्यू झाला. ही प्रक्रिया अगदी देवाने कनानी लोकांसोबत जे करण्याचे सांगितले होते त्यासारखीच आहे:

ज्या ज्या लोकांच्या विरुद्ध तू जाशील त्यांना मी आधीच दहशत घालून त्यांची फसगत करीन. तुझ्या सर्व शत्रूंना पाठ दाखवायला लावीन. मी तुझ्यापुढे गांधीलमाशा पाठवीन; त्या हिंवी, कनानी आणि हिती ह्यांना तुझ्यापुढून पळायला लावतील. (निर्गम २३:२७-२८)

भीती पाठवणे म्हणजे पापाची खात्री पटवणे ज्यामुळे दुष्टांना भीती वाटते. घोडेस्वार हे अपराधी विवेकाचे टोचणे आहेत जे अपराधीपणाने त्रस्त आहेत. हे टोचणे त्यांना देवाच्या उपस्थितीतून बाहेर काढून शत्रूच्या हाती देतात. पण जर त्यांनी पश्चात्ताप केला असता आणि लहान मुलांसारखे झाले असते तर कदाचित त्यांचे तारण झाले असते. सर्वजण मंदिरातून बाहेर पडले नाहीत, तरीही सर्वांना तलवारीचा अनुभव आला. म्हणून आपण इस्राएलच्या संख्येच्या गोष्टीत पाहतो की, सैतानाच्या हाती पडणाऱ्या पर्यंत पोहोचण्याच्या शेवटच्या

प्रयत्नात, देवाचा आत्मा त्यांच्यावर आला आणि त्यांचे तारण व्हावे म्हणून त्यांची अंतःकरणे पापापासून शुद्ध करण्याची इच्छा व्यक्त केली. जेव्हा त्यांनी नकार दिला , तेव्हा येशूने दुःखद शब्द उच्चारले: "तुमचे घर तुमच्यासाठी उजाड सोडले आहे."तलवार हिब्रू मध्ये याचा अर्थ प्रत्यक्षात दुष्काळ,आणि जेव्हा आत्म्याने ख्रिस्ताचा पूर्णपणे प्रतिकार केला तेव्हा त्याच्या आत्म्याचा दुष्काळ पडला. त्याचा आत्मा जीवन आहे, आणि जेव्हा तो दूर ढकला जातो तेव्हा आत्म्याचा दुष्काळ पडतो, तेव्हा लवकरच मृत्यू येतो. सैतानाने या लोकांच्या हृदयांवर नियंत्रण ठेवले हे देखील लक्षात घ्या. ख्रिस्त त्यांच्यापर्यंत पोहोचण्यासाठी शेवटचा वेळ शोधत होता. सैतानाने आपला शिकार गमावू नये असा दृढनिश्चय केला होता, म्हणून जेव्हा मानवी हृदयाने ख्रिस्ताचा प्रवेशास नकार दिला , तेव्हा सैतानाने या आत्म्यांना त्यांच्या पापाबद्दल पश्चात्ताप करण्याचा धोका पत्करण्याऐवजी त्यांचे प्राण घेऊन सुरक्षित करण्याचा प्रयत्न केला. आपल्याला या प्रकरणाची अचूक माहिती नाही परंतु तत्वे पाळणे कठीण नाही.

"तुम्ही शास्त्रातील मजकुराचे आध्यात्मिक कारण करत आहात" असा आरोप लावला जातो. बायबलमध्ये हा शब्द वापरला आहे तलवारआणि आपण ते शब्दशः घेतले पाहिजे. प्रथम, लोकांचा मृत्यू रोगराईने झाला. ते देवदूताच्या शारीरिकतलवारीने मरण पावले नाहीत. दुसरे म्हणजे, आपल्याला शक्य तितके सर्व काही एकत्र आणण्याची आवश्यकता आहे आणि मग आमचा निष्कर्ष काढा.

लोक रोगराईने नष्ट होत असताना, देवदूताच्या हातात असलेल्या तलवारीचा आणखी एक उद्देश असावा. बायबल आपल्याला ख्रिस्त अनेक ठिकाणी वापरत असलेल्या तलवारीबद्दल सांगते आणि ती तलवार त्याच्या तोंडातून बाहेर पडताना दिसते , म्हणून ती "आत्म्याची तलवार, जी देवाचे वचन आहे (इफिसकरांस ६:१७).

देवदूताने लोकांना तलवारीने कसे मारले आणि तरीही ते रोगराईने कसे मरण पावले याचे आपण वर्णन केले आहे. तलवार म्हणजे लोकांना दोषी ठरवणारे देवाचे वचन होते. अशाप्रकारे प्रभूच्या देवदूताने त्यांना मारले. त्यांनी या

तलवारीने स्वतःसाठी मरण्यास नकार दिला आणि म्हणून देवाचा आत्मा त्यांना सोडून गेला आणि विध्वंसकाने त्यांचे प्राण घेतले. देवाच्या क्रोधा बद्दल आणि न्यायाबद्दल प्रेरणा आपल्याला जे सांगते त्याच्याशी हे पूर्णपणे सुसंगत आहे. देवाचा क्रोध आणि न्याय जबरदस्तीने हानी पोहोचवण्यासाठी प्रहार करत नाही, तर अश्रू ढाळून मनुष्याला जे तो स्वार्थीपणे इच्छितो ते देतो. पौलाने रोमकरांना लिहिलेल्या त्याच्या पहिल्या अध्यायात देवाच्या क्रोधाचे वर्णन कसे केले आहे ते पहा:

(१६-१८) कारण मला लाज वाटत नाहीसुवार्ता ख्रिस्ताच्या : कारण ते विश्वास ठेवणाऱ्या प्रत्येकासाठी तारणासाठी देवाचे सामर्थ्य आहे; प्रथम यहूद्यांसाठी आणि नंतर ग्रीकांसाठी.कारण त्यात देवाचे नीतिमत्त्व प्रकट झाले आहे विश्वास पासून

विश्वासकडे: जसे लिहिले आहे की, 'नीतिमान विश्वासाने जगेल.' कारणदेवाचा क्रोध जे लोक सत्याला अनितीमध्ये धरून ठेवतात, त्यांच्या सर्व अभक्ती आणि अनितीविरुद्ध स्वर्गातून प्रगट होते... (२४) म्हणूनच देव देखील त्यांना सोडून दिले त्यांच्या स्वतःच्या अंतःकरणाच्या वासनेमुळे अशुद्धतेकडे, आपापसात स्वतःच्या शरीराचा अनादर करणे (२६) या कारणासाठीदेवत्यांना सोडून दिले वाईट प्रेमाकडे... (२८-३२) आणि जरी त्यांना देवाला त्यांच्या ज्ञानात ठेवायचे नव्हते, देवत्यांना दिले तीरस्कृत मनाला, ज्या गोष्टी सोयीस्कर नाहीत त्या करणे; सर्व प्रकारच्या अनीती, जारकर्म, दुष्टता, लोभ, द्वेषाने भरलेले; मत्सर, खून, वादविवाद, कपट, निंदा यांनी भरलेले; कुजबुजणारे, निंदा करणारे, देवाचा द्वेष करणारे, गर्विष्ठ, बढाईखोर, वाईट गोष्टींचा शोध लावणारे, आईवडिलांची आज्ञा न मानणारे, समज नसलेले, करार मोडणारे, नैसर्गिक प्रेम नसलेले, निर्भय, निर्दयी: ज्यांना देवाचा न्याय माहीत आहे की, अशी कृत्ये करणारे मरणास पात्र आहेत, ते केवळ तेच करत नाहीत तर ते करणाऱ्यांवरही आनंद करतात.

प्रतीकात्मकतेचा हेतू असताना शास्त्र वचनांवर शाब्दिक अर्थ लावण्याची सक्ती न करण्याची काळजी आपण घेतली पाहिजे . येशूचे श्रोते जेव्हा म्हणाले की त्यांनी त्याचे

मांस खावे आणि त्याचे रक्त प्यावे तेव्हा त्यांनी असेच केले. ऐकणाऱ्या लोकांनी त्याचा सखोल प्रतीकात्मक अर्थ शोधण्याचा प्रयत्न करण्यास नकार दिला , त्याऐवजी तो शब्दशः अर्थ घेतला जो अत्यंत हिंसक आणि अनैसर्गिक समजला जात होता. ह्या वरून येशू त्यांना म्हणाला, “मी तुम्हांला खचीत खचीत सांगतो, तुम्ही मनुष्याच्या

पुत्राचा देह खाल्ला नाही व त्याचे रक्त प्याला नाही तर तुमच्यामध्ये जीवन नाही; जो माझा देह खातो व माझे रक्त पितो, त्याला सार्वकालिक जीवन प्राप्त झाले आहे; आणि मीच त्याला शेवटल्या दिवशी उठवीन. कारण माझा देह खरे खाद्य व माझे रक्त खरे पेय आहे (योहान ६:५३-५५)

अनेकांचे प्रतिसाद खालीलप्रमाणे होते:

ह्यावरून त्याच्या शिष्यांपैकी पुष्कळ जण परत गेले आणि ते पुन्हा कधी त्याच्याबरोबर चालले नाहीत. (योहान ६:६६)
ही तत्वे लक्षात घेऊन, आपण पुढील कथेकडे वळूया जिथे एका देवदूताने १,८५,००० असिरयन सैनिकांना मारले.

अशशूरी सैन्याचा नाश.

त्या रात्री असे झाले की परमेश्वराच्या देवदूताने जाऊन अशशूरी गटातले एक लक्ष पंचाऐंशी हजार लोक मारले; पहाटेस लोक उठून पाहतात तर सर्व प्रेतेच प्रेते! (२ राजे १९:३५)

काळजीपूर्वक लक्षात घ्या की ते म्हणाले की प्रभूच्या दूताने त्यांना मारले आणि सकाळी ते मृतावस्थेत आढळले. त्यात असे म्हटलेले नाही की प्रभूच्या दूताने त्यांना मारले ज्यामुळे ते लगेचच मरण पावले. आपण शास्त्रवचनांची तुलना शास्त्रवचनांशी करत असताना, आपल्याला दिसेल की या लोकांना अलौकिक दहशतीने ग्रासले होते. ही दहशत म्हणजे आत्म्यामध्ये पापाची खात्री पटवणे कारण आत्मा त्यांना पश्चात्तापाकडे आणण्याचा आणि त्यांच्या दुष्ट कृत्यांपासून वळवण्याचा प्रयत्न करतो. जेव्हा ही तलवार पडते तेव्हा ती सैनिकांना मृतावस्थेत पडण्यास भाग पाडते. ख्रिस्ताच्या पुनरुत्थानाच्या वेळेची याची तुलना करा:

तेव्हा पाहा, मोठा भूमिकंप झाला; कारण प्रभूचा दूत स्वर्गातून उतरला, त्याने येऊन धोंड एकीकडे लोटली आणि तिच्यावर तो बसला. त्याचे रूप विजेसारखे होते व त्याचे वस्त्र बर्फासारखे शुभ्र होते. त्याच्या भयाने पहारेकरी थरथर कापले व मृतप्राय झाले. (मतय २८:२-४)

आपल्याला माहित आहे की येशूच्या थडग्याचे रक्षण करणारे सैनिक त्यांच्या भीतीने मरण पावले नाहीत कारण ते यहुदी नेत्यांना कळवू शकले होते.

तेव्हा त्यांनी व वडिलांनी मिळून मसलत केली आणि शिपायांना पुष्कळ पैसे देऊन सांगितले की, 'आम्ही झोपेत असताना त्याच्या शिष्यांनी रात्री येऊन त्याला चोरून नेले,' असे म्हणा; आणि ही गोष्ट सुभेदाराच्या कानावर गेली तर आम्ही त्याची समजूत घालून तुम्हांला निर्धास्त करू. मग त्यांनी पैसे घेऊन शिकवल्याप्रमाणे केले; आणि ही जी गोष्ट यहुदी लोकांमध्ये पसरवण्यात आली, ती आजपर्यंत चालू आहे. (मत्तय २८:१२-१५)

जेव्हा नीतिमान दानीएलने गॅब्रिएल देवदूताला पाहिले तेव्हा तो मेल्यासारखा त्याच्या पाया पडला आणि गॅब्रिएल ने त्याला त्याच्यासमोर उभे राहण्यास बळ दिले. म्हणून मी एकटाच राहिलो आणि हा महान दृष्टान्त पहिला , आणि माझ्यात शक्ती उरली नाही.कारण माझे सौंदर्य [उत्कृष्टता, वैभव] माझ्यात कुजले आणि मी शक्ती राखली नाही.. तरी मी त्याच्या शब्दांचा आवाज ऐकला: आणि जेव्हा मी त्याच्या शब्दांचा आवाज ऐकला,तेव्हा मी गाढ झोपेत होतो.

मग मी एकटाच राहिलो व हा मोठा दृष्टान्त पाहिला; माझ्यात काही त्राण उरले नाही. मी निस्तेज होऊन मृतप्राय झालो; मला काहीच शक्ती राहिली नाही. तरी त्याच्या शब्दांचा ध्वनी माझ्या कानी पडला; मी त्याच्या शब्दांचा ध्वनी ऐकला तेव्हा मी भूमीवर पालथा पडलो व मला गाढ झोप लागली. तेव्हा पाहा, एका हाताने मला स्पर्श केला, त्याच्या योगाने मी गुडघे व तळहात जमिनीवर टेकून थरथरत राहिलो. 11तो मला म्हणाला, “हे दानिएला, परमप्रिय पुरुषा, मी तुला सांगतो ते शब्द समजून घे; नीट उभा राहा; कारण मला आता तुझ्याकडे पाठवले आहे;” तो माझ्याबरोबर असे बोलला तेव्हा मी थरथर कापत उभा राहिलो.(दानीएल १०:८-११)

पवित्र देवदूताच्या उपस्थितीत, दानीएलाच्या मानवी पापी स्वभावाची खरी वास्तविकता उघड झाली; त्याची उत्कृष्टता किंवा चारित्र्य देवदूताच्या तुलनेत

अजूनही भ्रष्ट असल्याचे उघड झाले. यहेज्केल १४:१४ आणि १४:२० मध्ये दानीएला नोहा आणि ईयोबसह धार्मिकतेचे उदाहरण म्हणून देवाने वापरले आहे, याचा अर्थ तो आतापर्यंत झालेल्या सर्वात नीतीमान पुरुषांपैकी एक होता. जर असा पवित्र माणूस देवदूतासमोर उभा राहू शकत नव्हता, तर आपण दुष्ट बदल काय म्हणू? जेव्हा शरीराला भयानक भीती वाटते तेव्हा रोगप्रतिकार शक्तीवर मोठा दबाव येतो आणि जर हे जास्त काळ टीकले तर शरीर क्षीण होऊ लागते. लक्षात ठेवा, हे सामान्य पापी नव्हते; ते क्रूर आणि निर्दयी सैनिक होते ज्यांनी अनेक मोहिमांमध्ये अनेक लोकांना मारले होते, संपूर्ण राष्ट्रे नष्ट केली होती. जेव्हा त्यांना पापाची शिक्षा झाली तेव्हा त्यांची भीती आणि अपराधीपणा असाधारण असावा, विशेषतः जेव्हा ते दया, पश्चात्ताप आणि क्षमा यावर विश्वास ठेवत नव्हते.

१,८५,००० सैनिकांनी प्रभूच्या देवदूताला पाहिल्यानंतर, त्याचे शरीर आणि मन इतके कमकुवत झाले की त्यांना आजार होण्याची शक्यता निर्माण झाली. पुढे काय घडले याचे स्पष्टीकरण इतीहासकार जोसेफस देतात. “आता जेव्हा सन्हेरीब त्याच्या इजिप्शियन युद्धावरून यरुशलेमला परतत होता, त्याला त्याचा सेनापती रबशाकेच्या नेतृत्वाखालील त्याचे सैन्य धोक्यात सापडले [पीडेने], कारण देवाने त्याच्या सैन्यावर एक महामारीचा उपद्रव पाठवला होता; आणि वेढा पडण्याच्या पहिल्याच रात्री, एक लाख पंच्याऐंशी हजार, त्यांच्या सरदारांसह, नष्ट झाले.. म्हणून राजा या आपत्तीमुळे खूप घाबरला आणि भयंकर वेदनांमध्ये होता; आणि त्याच्या संपूर्ण सैन्याबद्दल खूप भीती वाटत असल्याने, तो त्याच्या उर्वरित सैन्यासह त्याच्या स्वतःच्या राज्यात आणि त्याच्या शहर निनवेला पळून गेला; आणि तो तीथे थोडा वेळ राहिल्यावर, त्याच्यावर विश्वासघाताने हल्ला करण्यात आला आणि त्याचे मोठे पुत्र, अद्राम्मेलेख आणि सेरासर यांच्या हातून तो मरण पावला आणि त्याच्या स्वतःच्या मंदिरात, ज्याला अरास्के म्हणतात, त्याची हत्या करण्यात आली.” (जोसेफस, यहुदयांच्या पुरातन वास्तूपुस्तक १० प्रकरण १, विभाग ५).

सैनिकांनी अनुभवलेली अलौकिक दहशत ही केवळ एका पवित्र देवदूतासमोर

आल्यावर त्यांच्या दुष्टपणाची जाणीव झाल्यामुळे होती. देवदूताला त्यांना मारण्याची गरज नव्हती, त्याला फक्त त्यांच्यासमोर हजर राहावे लागले. त्यांच्या स्वतःच्या पापांमुळे आणि त्यांच्यावर लगेच आलेल्या अपराधीपणाच्या भावना मुळे त्यांना इतका भयंकर भीती वाटली. पापाच्या दोषिसद्धीला पश्चात्तापाने प्रतिसाद देण्यास त्यांनी नकार दिल्याने देवाचा आत्मा त्यांना सोडून गेला आणि त्यांना निराधार सोडले - आणि संपूर्ण छावणीत एक पीडा पसरू लागली.

काही जण असा युक्तिवाद करतील की, ते कसे घडले याची पर्वा न करता, देवदूत प्रकट झाला आणि परिणामी ते मरण पावले. देवाने शहराचे रक्षण करण्यासाठी त्याच्या लोकांच्या प्रार्थनेचे उत्तर दिले. तो आत्म्याच्या तलवारीने ज्याला हवे त्याला मारू शकतो. आपण त्यावर कशी प्रतिक्रिया देतो हे आपल्या मानवांवर अवलंबून आहे.. काही पश्चात्ताप करतात (देवाला जे घडेल अशी आशा आहे. तो आपली इच्छा जबरदस्ती करू शकत नाही), काही घाबरून पळून जातात, परंतु काहींसाठी ते मृत्यूचे कारण बनू शकते - देवाबद्दल, अपराधीपणा बद्दल आणि न्यायाबद्दल आणि आपल्या सभोवतालच्या वातावरणाच्या परिस्थितीबद्दल आपल्या स्वतःच्या समजुतीवर अवलंबून. जर मी तुम्हाला तुमच्या वाईट कृत्याबद्दल काही ठोस सत्य सांगितले तर ते असे होईल. "तुमचे पाप वाईट आहे आणि त्याचे परिणाम विनाशकारी होतील." जर तुम्ही घाबरलात, हायपरव्हेटीलेट झालात आणि हृदयिवकाराचा झटका आला तर मी तुम्हाला मारले का? की तुमच्या प्रतिक्रियेनेच तुम्हाला मारले, विशेषत जेव्हा तुम्ही फक्त पश्चात्ताप करू शकला असता आणि देवाच्या सार्वकालीक क्षमेमध्ये विश्रांती घेऊ शकला असता?

देव जीवनाचा स्रोत आहे हे देखील लक्षात घ्या आणि त्याच्यावर हल्ला करून तुम्ही तुमच्या जीवनाच्या स्रोतावर हल्ला करत आहात - जे अशशूरी लोक करत होते, थेट देवाचा नाश करू इच्छित होते - म्हणून परमेश्वराचा दूत प्रत्यक्षात त्यांना त्यांच्या चुकांबद्दल दोषी ठरवण्याचा प्रयत्न करत होता जेणेकरून ते त्यांच्या प्रयत्नांमध्ये स्वतःचा नाश करू नयेत, परंतु त्यांनी "परमेश्वराच्या

दृष्टीने कृपा" मिळविण्यास नकार दिला (उत्पत्ती ६:८) आणि ते भस्म झाले. आपल्याला माहित आहे की दुसऱ्या आगमनाच्या वेळी दुष्ट लोक ख्रिस्ताच्या मुखातील आत्म्याने भस्म होतील आणि त्याच्या आगमनाच्या तेजाने नष्ट होतील (२ थेस्सलनीकाकर २:८). याचा अर्थ ख्रिस्ताचा चारित्र्याचे प्रकटीकरण जे पापी व्यक्तीमध्ये भयानक यातना आणते. यातना येते कारण पापी व्यक्ती पश्चात्ताप करण्यास नकार देतात. भीतीमुळे त्यांचे अंतःकरण निराश होते. (लूक २१:२६). या प्रक्रियेचे वर्णन २ व्या अध्यायाच्या पुस्तकात नोंदवले आहे. एनडीअपोक्रिफा मधील एस्द्रास.

पण मी फक्त एवढेच पहिले की त्याने त्याच्या तोंडातून जणू काही अग्नीचा स्फोट बाहेर काढला आणि त्याच्या ओठातून ज्वालाग्राही श्वास बाहेर काढला आणि त्याच्या जिभेतून ठिणग्या आणि वादळे बाहेर काढली. आणि ते सर्व एकत्र मिसळले; अग्नीचा स्फोट, ज्वालाग्राही श्वास आणि मोठे वादळ; आणि ते सर्व एकत्र मिसळले गेले; आणि लढण्यासाठी तयार असलेल्या जमावावर हिंसक पणे कोसळले आणि त्यांना सर्व जाळून टाकले, इतके की अचानक असंख्य जमावाला काहीही दिसले नाही, फक्त धूळ आणि धुराचा वास आला: जेव्हा मी हे पाहिले तेव्हा मी घाबरलो. (२ एस्द्रा १३:१०-११)

आता मला या स्वप्नाचा अर्थ सांगा. (२ एस्द्रास १३:१५)

आणि तू पाहिल्याप्रमाणे, असंख्य लोक एकत्र जमतील, ते येऊन त्याच्यावर लढाई करून मात करण्यास तयार असतील. पण तो सियोन पर्वताच्या शिखरावर उभा राहील. आणि सियोन येईल, आणि सर्व लोकांना दाखवले जाईल, तयार आणि बांधले जाईल, जसे तू हात नसलेला टेकडी पाहिला. आणि हा माझा पुत्र त्या राष्ट्रांच्या दुष्ट कल्पनांना फटकारले, जे त्यांच्या दुष्ट जीवनासाठी वादळात पडले आहेत; आणि त्यांच्यासमोर त्यांचे वाईट विचार आणि त्यांना ज्या यातनांनी छळायला सुरुवात होईल, त्या ज्वालासारख्या असतील, त्या ठेवेल: आणि तो माझ्यासारख्या नियमाने त्यांना मेहनती नष्ट करेल.. (२ एस्द्रास १३:३४-३८)

परमेश्वराच्या दूताने अशशूरच्या लोकांना मारले हे दर्शवते की हे देवाचे वचन आहे जे या लोकांना त्यांच्या पापांबद्दल दोषी ठरवते. ते त्यांच्यावर एका मोठ्या वादळासारखे आले आणि पश्चात्ताप करण्यास नकार दिल्याने त्यांना वेदना झाल्या.

माणसे कडक उन्हाणे करपून गेली; तेव्हा त्या पीडांवर ज्याला अधिकार आहे त्या देवाच्या नावाची निंदा त्यांनी केली आणि देवाचा गौरव करण्यासाठी त्यांनी पश्चात्ताप केला नाही. पाचव्याने आपली वाटी श्वापदाच्या आसनावर ओतली, तेव्हा त्याचे राज्य 'अंधकारमय झाले,' आणि लोकांनी वेदनांमुळे आपल्या जिभा चावल्या; 11 आणि आपल्या वेदनांमुळे व आपल्या फोडांमुळे त्यांनी 'स्वर्गाच्या' देवाची निंदा केली, आणि आपल्या कृत्यांबद्दल पश्चात्ताप केला नाही.(प्रकटीकरण १६:९-११)

"माझ्यासारख्या कायद्याने श्रम न करता" किंवा दुसऱ्या शब्दांत, "देवाच्या चिरऱ्याचे प्रतिलेख असलेल्या कायद्याने" त्यांचा नाश झाला.

परमेश्वर म्हणतो, माझे वचन अग्नीसारखे, खडकाला फोडून तुकडे-तुकडे करणाऱ्या हातोड्यासारखे नव्हे काय? (यिर्मया २३:२९)

ही तीच "अग्नी" नाही का ज्याने पवित्र स्थानातून आलेल्या नादाब आणि अबीहूला भस्म केले? जरी अग्नीने त्यांना भस्म केले असले तरी, त्यांना त्यांच्या कपड्यांमध्येच बाहेर काढण्यात आले.

तेव्हा परमेश्वरासमोरून अग्नी निघाला व त्याने त्यांना भस्म केले; आणि ते परमेश्वरासमोर मरण पावले. ह्या बाबतीत मोशे अहरोनाला म्हणाला, "परमेश्वराने सांगितले ते हे : जे माझ्याजवळ येतील त्यांना मी पवित्र असल्याचे दिसून येईल आणि सर्व लोकांसमक्ष माझा गौरव होईल." तेव्हा अहरोन चूप राहिला. मग अहरोनाचा चुलता उज्जीयेल ह्याचे मुलगे मीशाएल व एलसाफान ह्यांना मोशेने बोलावून सांगितले की, "तुम्ही इकडे येऊन तुमच्या

बांधवांना पवित्र स्थान समोरून उचलून छावणीबाहेर घेऊन जा.” 5मोशेने सांगितल्याप्रमाणे त्यांनी येऊन त्यांच्या अंगरख्यांसहित त्यांना उचलून छावणीबाहेर नेले. मोशेने म्हटल्याप्रमाणे. (लेवीय १०:२-५)

मद्यधुंद अवस्थेत आणि त्यांचे काम कसे करायचे याचे नियम अयोग्यिरत्या पाळत असताना, देवाच्या भौतिक मंदिरात ते देवाच्या जवळ येऊ लागले, त्यांची स्वतःची चिंता आणि अपराधीपणा प्रकट होऊ लागला - कारण देवाचा कायदा आणि गौरव त्यांना त्रास देत होता. त्यांचे स्वतःचे वाईट विचार त्यांना "अग्नीसारखे" त्रास देऊ लागले. त्यांचे नेमके काय झाले हे आपल्याला माहित नाही, परंतु आपण स्थापित केलेल्या तत्त्वांचे पालन करू शकतो: त्यांनी पश्चात्ताप आणि कृपेला नकार दिला आणि म्हणून त्यांचे पाप त्यांच्या सभोवतालच्या वातावरणात, पृथ्वीवरील मानवाच्या अधिकारामुळे, वीज पडण्यासारखे प्रकट झाले. या प्रकरणात, त्यांचे लक्ष पवित्र स्थानाच्या सर्वात पवित्र ठिकाणी प्रवेश करण्याच्या त्यांच्या अपराधावर होते, म्हणून नादाब आणि अबीहू यांनी त्यांच्या देवतेच्या संकल्पनेनुसार वेदीवर "विचित्र अग्नी" अर्पण करून (लेवीय १०:१) त्यांनी जे पेरले होते ते मूळतः कापले, जो त्यांना नकारात्मक "भस्म करणारा अग्नी" म्हणून ओळखला जात असे (अनुवाद ४:२४). या खोट्या दृष्टिकोनातून, पाप भस्म करणाऱ्याऐवजी देव पापीच्या ज्वलंत भस्माचे कारण बनला. यशया आपल्याला सांगतो की जे घाबरत नाहीत परंतु देवाच्या सार्वकालिक क्षमेवर विश्वास ठेवतात आणि त्याची नीतिमत्ता प्राप्त करतात तेच "देवाबरोबर राहतील"

या संकल्पनेची इतर उदाहरणे उत्पत्ती ३ मधील आदामाच्या पापातील काटेरी झुडुपे, अनुवाद २८ मधील आज्ञाभंगामुळे भूमीवर आलेले शाप आणि १ राजे १९ मधील एलीयाच्या निराशा आणि लज्जेमुळे आलेले वारा, भूकंप आणि आग यामध्ये आढळतात.

भस्म करणारा अग्नी" आणि देवाच्या प्रेमाचे आणि संरक्षणात्मक उपस्थितीचे "सार्वकालिक ज्वलन" (यशया ३३:१४-१५).

येथे आपल्याला हे सांगायचे आहे की जेव्हा आत्म्याची तलवार माणसावर प्रहार करते आणि तो पश्चात्ताप करण्यास नकार देतो, तेव्हा देवाचा आत्मा मागे घेतला जातो. मग जेव्हा माणसाच्या हृदयातील अशांतता मुक्त होते, ज्यामुळे तो सैतानाला बळी पडतो, त्याचे स्वतःचे भय आणि कमकुवतपणा, गुप्त मानसिक आणि शारीरिक विकारांपासून मुक्तता आणि त्याच्या सभोवतालच्या पाप-प्रभावित वातावरणाचे धोके निर्माण होतात तेव्हा सर्व प्रकारच्या समस्या उद्भवू शकतात (यशया २४:५-६).

पुन्हा, हा शब्द खालीलप्रमाणे वापरला जातो तेव्हा आपल्याला कळते की ही मारहाण म्हणजे पापाची खात्री पटवणे आहे. दावीद वेगळ्या पद्धतीने प्रक्रिया देतो, अशा प्रकारे देवाच्या आत्म्याला त्याच्यात आणि त्याच्या सभोवतालच्या लोकांमध्ये/वातावरणात येण्याची/संरक्षण करण्याची परवानगी देतो. जर दावीद पश्चात्ताप करू शकला नसता, तर दावीद आणि त्याच्यासोबतच्या लोकांसाठी परिसंस्थिती खूपच वाईट झाली असती: आणि नंतर असे झाले की, दाविदाचे हृदय हलले [नाकाह H5221] कारण त्याने शौलाचा वस्त्र कापला होता.

(२ शमुवेल २४:५)

प्रजेची मोजदाद केल्यावर दाविदाचे मन त्याला खाऊ लागले. दावीद परमेश्वराला म्हणाला, “हे जे मी केले त्यात मी मोठे पाप केले आहे; तर हे परमेश्वरा, आपल्या सेवकाला दोषमुक्त कर, कारण मी मोठा मूर्खपणा केला आहे.” (२ शमुवेल २४:१०)

हा शब्दमारणे, (नाकाह H5221), हा शब्द २ राजे १९:३५ मध्ये आहे.

त्या रात्री असे झाले की परमेश्वराच्या देवदूताने जाऊन अशशूरी गोटातले एक लक्ष पंचाऐंशी हजार लोक मारले; पहाटेस लोक उठून पाहतात तर सर्व प्रेतेंच प्रेत! (२ राजे १९:३५)

तर, शब्द प्रहार करणे निश्चितच याचा अर्थ पापाची शिक्षा होऊ शकते. "दाविदाचे हृदय त्याला धडधडले (दोषी ठरवले)." "परमेश्वराचा दूत बाहेर गेला आणि त्याने अशशूरच्या छावणीत प्रहार केला (दोषी ठरवले)." कसे ते पहा नवीन जिवंत भाषांतरदोन्ही खात्यांचे भाषांतर करते: त्या रात्री परमेश्वराचा दूत अशशूरच्या छावणीत गेला आणि मारले १,८५,००० अशशूर सैनिक . दुसऱ्या दिवशी सकाळी वाचलेले अशिशूरयन जागे झाले तेव्हा त्यांना सर्वत्र मृतदेह आढळले.

(२ राजे १९:३५)

पण त्याने जनगणना केल्यानंतर,दावीदाचा विवेक त्याला त्रास देऊ लागला.. आणि तो परमेश्वराला म्हणाला, "ही गणना करून मी मोठे पाप केले आहे. हे मूर्खपणाचे काम केल्याबद्दल, हे परमेश्वरा, कृपया माझा अपराध क्षमा कर."

(२ शमुवेल २४:१०)

या भाषांतराचा वापर करून, हे कधीच लक्षात येणार नाही की या दोन्ही वचनांमध्ये एकच हिब्रू शब्द वापरला जात आहे -नाकाह. परमेश्वराचा दूत अशशूरच्या सैनिकांना मारण्याऐवजी त्यांच्या विवेकाला दोषी ठरवत होता हे वाजवी नाही का?

हेरोदाचा मृत्यू

यादीतील आपली शेवटची गोष्टीत हेरोदाच्या मृत्यूची आहे.

त्याने देवाचा गौरव केला नाही, म्हणून तत्क्षणी प्रभूच्या दूताने त्याच्यावर प्रहार केला आणि तो किडे पडून मेला. (प्रेषितांचे कृत्ये १२:२३)

आपल्या मागील उदाहरणांवरून, ही गोष्ट स्पष्ट करणे सोपे आहे. हेरोदने नियमशास्त्राचे उल्लंघन केले आणि सार्वकालिक करार मोडला. देवाच्या वचनाने त्याला पश्चात्तापाकडे नेण्यासाठी त्याच्या पापी वर्तनाबद्दल गंभीरपणे दोषी ठरवले. या शिक्षेमुळे त्याला मनाची वेदना झाली, परंतु त्याने पश्चात्ताप करण्यास नकार दिला. एकतर सैतानाला त्याला रोगाने मारण्याची परवानगी देण्यात आली, किंवा त्याच्या रोगप्रतिकारक शक्तीवर दहशतीच्या परिणामामुळे त्याचे शरीर तुटले.

या वाचनात ज्या पद्धतीने या घटनेचे वर्णन केले आहे, ते जवळजवळ

चमत्कारिक रित्या घडलेले दिसते: एक देवदूत त्याला मारतो आणि तो लगेचच किड्यांनी मरतो आणि किड्यांनी झाकला जातो. पण ते तसे असायला हवे असे नाही. अनेक टीकाकारांचा असा विश्वास आहे की "किड्यांनी खाल्ले" ही एक अभिव्यक्ती आहे, जी यहूदी आणि विदेशी लोक वापरतात, जी देवाच्या न्यायदंड च्या रूपात वेदनादायक मृत्यूचा उल्लेख करते. आतड्यांतील गोलिकडे, गॅंग्रीन मॅगगॉट्स (हेरोद द ग्रेट संक्रमित केल्याप्रमाणे) असे शब्दशः किडे असू शकतात किंवा ते एक रूपक असू शकते. जोसेफसचा वृत्तांत येथे आहे: "अग्रिप्पा... सिजिरिया शहरात आला... आणि तिथे त्याने सीझरच्या सन्मानार्थ कार्यक्रम सादर केले... त्या उत्सवात, प्रमुख व्यक्तींचा आणि त्याच्या प्रांतातील प्रतिष्ठित व्यक्तींचा मोठा जमाव जमला होता.

दुसऱ्या दिवशी... त्याने पूर्णपणे चांदीचा बनलेला एक पोशाख घातला... आणि सकाळी लवकर थीएटरमध्ये आला; त्यावेळी त्याच्या पोशाखातील चांदी सूर्याच्या किरणांच्या ताज्या प्रतिबिंबाने प्रकाशित होत होती, ती आश्चर्यकारकपणे चमकत होती आणि इतकी तेजस्वी होती की त्याच्याकडे लक्ष देणाऱ्यांवर एक भय पसरले; आणि ... त्याचे खुशामत करणारे ओरडत होते... की तो एक देव आहे; आणि ते म्हणाले, "आमच्यावर दया करा; कारण जरी आम्ही आतापर्यंत फक्त एक माणूस म्हणून तुमचा आदर करत आलो आहोत, तरी यापुढे आम्ही तुम्हाला मर्त्य स्वभावापेक्षा श्रेष्ठ मानू." यावर राजाने त्यांना फटकारले नाही किंवा त्यांच्या दुष्ट खुशामतीला नकार दिला नाही.

त्याच्या पोटात एक तीव्र वेदना सुरू झाल्या आणि ती अत्यंत हींसक पद्धतीने सुरू झाली. म्हणून त्याने त्याच्या मित्रांकडे पहिले आणि म्हणाला, "तुम्ही ज्याला देव म्हणता, त्याला आताच हे जीवन सोडून जाण्याची आज्ञा देण्यात आली आहे; तर देव अशा प्रकारे तुम्ही आताच मला सांगितलेल्या खोट्या शब्दांना दोषी ठरवतो; आणि ज्याला तुम्ही अमर म्हटले होते, त्याला मृत्यू लगेचच निघून जाईल. परंतु देवाला जे आवडेल ते देवाने दिले आहे ते मी स्वीकारण्यास बांधील आहे; कारण आपण कधीही आजारी राहिलेलो नाही, तर भव्य आणि आनंदी पद्धतीने जगलो आहोत."

जेव्हा त्याने हे म्हटले तेव्हा त्याचे दुःख तीव्र झाले. त्यानुसार त्याला राजवाड्यात नेण्यात आले; आणि ... पाच दिवसांपासून पोटातील वेदनांमुळे तो बराच थकला होता, तेव्हा तो वयाच्या चौपन्नव्या वर्षी आणि त्याच्या कारिकर्दीच्या सातव्या वर्षी या जगातून गेला..." (जोसेफस, पुरातन वास्तू १९.३४३-३५१)

एका ऑनलाइन वेबसाइट ने दिलेले विस्तारि स्पष्टीकरण येथे आहे:लिवंगफेथ.ओ आर जी जोसेफसचा अहवाल प्रेषितांची कृत्ये यातील अहवालाशी जुळतो, शिवाय एका महत्वाच्या तपशील शिवाय: अग्रिप्पा ला किड्यांनी खाल्ल्याचे. प्रेषितांची कृत्ये त्याचा उल्लेख करतात; जोसेफस त्याचा उल्लेख करत नाही. जोसेफसने गोष्टीतील इतका भयानक आणि भयानक भाग का वगळला?

जसे बऱ्याचदा थोड्याशा विचित्र प्रकारे घडते, आपण एका कलाकृतीशी संबंधित आहोत.

फिट्झमायर स्पष्ट करतात की, "लूक ग्रीक साहित्यात प्रिसद्ध असलेल्या शैलीचा वापर करून हेरोद अग्रिप्पा पिलाच्या मृत्यूचे वर्णन करतो". तो पुढे म्हणतो, "हे भयानक तपशील अशा लोकांच्या मृत्यूच्या गोष्टीला बळकटी देतात असे मानले जाते ज्यांच्यासाठी जे देवाला (किंवा देवांना) तुच्छ मानतात". एफएफ ब्रूस असेही स्पष्ट करतात की "अनेक प्राचीन लेखकांनी अशा प्रकारच्या शब्दाचा वापर अशा लोकांच्या मृत्यूंबद्दल केला आहे जे इतक्या अप्रिय अंतासाठी पात्र मानले जातात".

इतिहासातील काही उदाहरणे पाहूया:

“Antiochus IV Epiphanes, ज्याने यहूदी प्रथा नष्ट करण्याचा आणि यरुशलेमच्या मंदिरात झ्यूससाठी वेदी उभारून त्यावर बलिदान देण्याचा प्रयत्न केला, त्याचा मृत्यू दुसऱ्या मक्काबींच्या पुस्तकात अशा प्रकारे झाल्याचे नमूद आहे.”

२ मक्काबीज ९:५-९ पण सर्व पाहणारा प्रभु,इसाएलच्या देवाने त्याला असाध्य

आणि अदृश्य असा प्रहार केला . त्याने बोलणे थांबवताच त्याच्या आतड्यांमध्ये वेदना झाल्या, ज्यासाठी कोणताही आराम नव्हता आणि तीक्ष्ण अंतर्गत यातना झाल्या - आणि ते अगदी योग्य होते, कारण त्याने इतरांच्या आतड्यांवर अनेक आणि विचित्र अत्याचार केले होते. तरीही त्याने कोणत्याही प्रकारे त्याचा उद्धटपणा थांबवला नाही, तर तो आणखी अहंकाराने भरला होता, यहुद्यांवर त्याच्या रागाच्या भरात आग ओकत होता आणि आणखी वेगाने गाडी चालवण्याचे आदेश देत होता. आणि असे घडले की तो त्याच्या रथातून वेगाने जात असताना पडला आणि तो पडणे इतके कठीण होते की त्याच्या शरीराच्या प्रत्येक अवयवाला त्रास देत होता. अशाप्रकारे, ज्याने थोड्या वेळापूर्वीच त्याच्या अलौकिक अहंकारात विचार केला होता की तो समुद्राच्या लाटांना नियंत्रित करू शकतो आणि तो उंच पर्वतांना तोलून धरू शकतो, त्याला पृथ्वीवर आणण्यात आले आणि एका कचऱ्यात वाहून नेण्यात आले, ज्यामुळे देवाची शक्ती सर्वांना प्रकट झाली. आणि अशा प्रकारे त्या अधार्मिक माणसाचे शरीर किड्यांनी भरले गेले आणि तो अजूनही वेदना आणि वेदनेत जगत असतानाच त्याचे मांस कुजले आणि दुर्गंधीमुळे संपूर्ण सैन्य त्याच्या कुजण्यावर तिरस्काराने ग्रस्त झाले.

हेरोद द ग्रेटच्या शेवटच्या दिवसाचे वर्णन जोसेफसने केले आहे: पण आता हेरोदाचा राग त्याच्यावर खूपच तीव्र झाला होता आणि हे देवाच्या न्यायदंडामुळे त्याच्या पापांसाठी: कारण त्याच्या आत हळूहळू एक आग पेटत होती, जी बाहेरून स्पर्शाला तितकी दिसत नव्हती जितकी ती त्याच्या आतील वेदना वाढत होती; (१६९) कारण त्यामुळे त्याला खाण्याची तीव्र भूक लागली, जी तो एका किंवा दुसऱ्या प्रकारच्या अन्नाने टाळू शकत नव्हता. त्याच्या आतड्यांमध्येही वेदना वाढल्या होत्या आणि त्याच्या वेदनांचा मुख्य परिणाम त्याच्या आतड्यावर पडला होता; त्याच्या पायाभोवती एक जलीय आणि पारदर्शक मद्य देखील बसले होते आणि त्याच्या पोटाच्या तळाशी असाच एक पदार्थ त्याला त्रास देत होता. उलट, त्याच्या गुप्तांगात सड झाली होती आणि त्यात किडे निर्माण झाले होते; आणि जेव्हा तो सरळ बसला तेव्हा त्याला श्वास घेण्यास त्रास होत होता, त्याच्या श्वासाच्या दुर्गंधीमुळे आणि त्याच्या

परत येण्याच्या वेगाने, तो खूप घृणास्पद होता; त्याच्या शरीराच्या सर्व भागांमध्ये आकुंचन देखील होते, ज्यामुळे त्याची शक्ती असह्य प्रमाणात वाढली. (जोसेफस, पुरातन वास्तू १७.१६८-१६९)

आनंददायी नाही. हेरोडोटस फेरेटाइमच्या समाप्तीचे वर्णन असे करतो:

पण फेरेटाइमचा शेवटही चांगला झाला नाही. कारण ती बारिसयन लोकांवर सूड उगवताच आणि इजिप्तला परतताच तिला भयानक मृत्यूला सामोरे जावे लागले. कारण जिवंतपणी तिच्यात किडे होते: अशाप्रकारे अक्रूर मानवी सूड देवांकडून सूड घेण्यास आमंत्रित करतो.

प्रत्येक प्रकरणात, किड्यांनी खाल्ल्याने देवाची शिक्षा झाली असे स्पष्ट केले आहे. प्रेषतांची कृत्ये यातील उतारा वेगळा नाही - तो स्पष्ट करतो की अग्रिप्पा मरण पावला, "कारण त्याने देवाला गौरव दिला नव्हता". हे या शैलीचे एक उत्कृष्ट उदाहरण आहे. म्हणून, अग्रिप्पाचा मृत्यू एक दुःखद मृत्यू होता - हे निश्चित आहे. परंतु त्याच्या मृत्यूमध्ये कदाचित किड्यांचा समावेश नव्हता. खरं तर, "किड्यांनी खाल्ले" हा शब्द शब्दशः समजून घेतल्याने, आपण प्रेषतांची कृत्ये या पुस्तकाच्या पहिल्या शतकातील मूळ वाचकांना स्पष्ट झालेला मुद्दा चुकवतो. प्रेषतांची कृत्ये या पुस्तकाच्या मूळ वाचकांनी अशी कल्पना करण्याचा विचार केला नसण्याची शक्यता आहे की अग्रिप्पाचे शरीर प्रत्यक्षात किड्यांनी खाल्ले आहे; त्यांना ते ज्या शैलीत लिहले आहे त्याच्या मर्यादामधील उतारा समजला असता आणि म्हणून त्यांना या वाक्यांशात अग्रिप्पा भयानक मृत्यू दैवी शिक्षेचा एक कृत्य होता याचे उदाहरण दिसले असते. (livingfaith.org/on किड्यांमुळे खाल्ल्याने)

अशाप्रकारे आपण पाहतो की प्रेषतांची कृत्ये १२ मध्ये हेरोदाचा समकालीन जोसेफस म्हणाला की तो घटनेच्या पाच दिवसांनी मरण पावला, लगेच नाही. जोसेफस हेरोदाचे उल्लेखनीय शब्द देखील देतो जे दर्शवते की तो स्वतः त्याच्या आजाराला देवाचा न्याय मानत होता. परंतु त्याने हे म्हटले असले तरी, योहानाचा भाऊ याकोब याला मारल्याबद्दल त्याने पश्चात्ताप केल्याचा (प्रेषतांची कृत्ये १२:२) कोणताही पुरावा नाही, चर्चला त्रास दिला (प्रेषतांची

कृत्ये १२:१) आणि जवळजवळ पेत्रालाही मारले. त्याऐवजी, देवदूतांच्या मदतीमुळे पेत्र पळून गेला आणि हेरोदने त्यांचे कर्तव्य पार न केल्याबद्दल रक्षकांना ठार मारले.

हेरोदने करार मोडला म्हणून त्याला शत्रूच्या हाती देण्यात आले. आणि मी तुझ्यावर तलवार आणीन.माझ्या कराराच्या भांडणाचा बदला घेईल. आणि जेव्हा तुम्ही तुमच्या नगरांमध्ये एकत्र जमाल,मी पाठवीनरोगराई तुमच्यामध्येच राहा आणि तुम्हाला शत्रूच्या हाती दिले जाईल.(लेवीय २६:५)

ख्रिस्ताने हेरोदावर त्याच्या वचनाची तलवार आणली. हेरोदने पश्चात्ताप करण्यास नकार दिला आणि म्हणून त्याला शत्रूच्या हाती देण्यात आले ज्याने त्याच्यावर रोगराई आणली. हेरोदाला झालेल्या झटक्यात पेत्राच्या तुलनेत काय फरक होता?

तेव्हा पाहा, प्रभूचा दूत त्याच्याजवळ उभा राहिला आणि खोलीत उजेड चकाकला; त्याने पेत्राच्या कुशीवर थापटून त्याला जागे करून म्हटले, “लवकर उठ.” तेव्हा त्याच्या हातांतील साखळदंड गळून पडले.(प्रेषितांची कृत्ये १२:७)

ग्रीक शब्दासाठी मारणे प्रेषितांचीकृत्ये १२:२३ मध्ये हेरोदाच्या संदर्भात वापरला जाणारा हाच शब्द आहे. (पॅटासो). पेत्राचा विवेक शुद्ध होता, हेरोदाचा नव्हता. जेव्हा पेत्र जागा झाला तेव्हा देवदूताच्या उपस्थितीने तो घाबरला नाही. हेरोदाला खूप वेगळे अनुभव आले. देवाचा आवाज देखील वेगवेगळ्या लोकांना वेगवेगळ्या प्रकारे कसा अनुभवता येतो याचे खालील उदाहरण लक्षात घ्या:

[येशू म्हणाला] 2हे बापा, तू आपल्या नावाचा गौरव कर.” तेव्हा अशी आकाशवाणी झाली की, “मी ते गौरवले आहे आणि पुन्हाही गौरवीन.” 29तेव्हा जे लोक उभे राहून ऐकत होते ते म्हणाले, “मेघगर्जना झाली.” दुसरे म्हणाले, “त्याच्याबरोबर देवदूत बोलला.”(योहान १२:२८-२९)

तो मार, जो एका लहान आवाजासारखा असू शकतो, तो हेरोदाला मेघगर्जनेसारखा वाटला आणि त्यामुळे तो मृत्युपर्यंत घाबरला. ज्यांचा असा विश्वास आहे की प्रभूच्या दूताने हेरोदावर प्राणघातक शक्तीचा वापर केला त्यांनी इतर सर्व प्रेरणेचे उतारे जुळवून घेतले पाहिजेत आणि येशूचे चरित्र आपल्यासाठी परिपूर्ण उदाहरण म्हणून जतन केले पाहिजे जे आपण अनुकरण करू शकतो. आपण पाहिले आहे की येशूने शक्तीच्या विरुद्ध स्पष्टपणे शिकवले. तो पत्याची स्पष्ट प्रतिमा आहे ज्याने म्हटले, "शक्तीने किंवा सामर्थ्याने नाही तर माझ्या आत्म्याने." (जखऱ्या ४:६). देवाचे राज्य सामर्थ्याने किंवा सामर्थ्याने वाईटावर मात करत नाही, तर त्याच्या आत्म्याने - त्याच्या चिरंतन प्रेमाने - आत्मत्यागी प्रेमाने - वाईटावर मात करते. येशूने इतरांना मारून वाईटावर मात केली नाही, तर त्यांच्यासाठी मरून वाईटावर मात केली. ख्रिस्ती म्हणून, आपण चांगल्याने वाईटावर मात करतो:

तुमचा छळ करणाऱ्यांना आशीर्वाद द्या; आशीर्वादच द्या, शाप देऊ नका. 15 आनंद करणाऱ्यांबरोबर आनंद करा आणि शोक करणाऱ्यांबरोबर शोक करा. परस्पर एकचित्त असा. मोठमोठ्या गोष्टींवर चित्त ठेवू नका, तर लीन वृत्तीच्या लोकांचा सहवास ठेवा. स्वतःला शहाणे समजू नका. वाइटाबद्दल वाईट अशी कोणाची फेड करू नका. सर्व माणसांच्या दृष्टीने जे सात्त्विक ते करण्याकडे लक्ष ठेवा. 18 शक्य तर सर्व माणसांबरोबर तुमच्याकडून होईल तितके शांतीने राहा. प्रिय जनहो, सूड उगवू नका, तर देवाच्या क्रोडाला वाट द्या; कारण असा शास्त्रलेख आहे की, "सूड घेणे माझ्याकडे आहे, मी फेड करीन," असे प्रभू म्हणतो. उलटपक्षी, "तुझा शत्रू भुकेला असल्यास त्याला खायला दे; तान्हेला असल्यास त्याला प्यायला दे; कारण असे केल्याने तू त्याच्या मस्तकावर निखाऱ्यांची रास करशील." वाइटाने जिंकला जाऊ नकोस, तर बऱ्याने वाइटाला जिंक. (रोमकर १२:१४-२१)

आपल्या शत्रूला खायला घालून, आपण शब्दशः "त्याच्या डोक्यावर अग्नीचे निखारे" आणत नाही. हे पुन्हा एकदा पापाच्या शिक्षेची संदर्भ देत आहे. जेव्हा

लोक आपल्याकडून त्यांच्या वाईटाबद्दल वाईट परतफेड करण्याची अपेक्षा करतात तेव्हा त्यांचे चांगले करून, आपण त्यांना त्यांनी केलेल्या कृत्यांबद्दल विचार करण्यास आणि दोषी वाटण्यास प्रवृत्त करतो. या वचनाचे आणखी एक भाषांतर येथे आहे: त्याऐवजी, शास्त्रात म्हटल्याप्रमाणे: “जर तुमचे शत्रू भुकेले असतील तर त्यांना खायला द्या; जर ते तहानलेले असतील तर त्यांना प्यायला द्या; कारण असे केल्याने तुम्ही त्यांना लज्जेने जाळून टाकाल.” वाईटाला तुमचा पराभव करू देऊ नका; त्याऐवजी चांगल्याने वाईटाला जिंक.” (रोमकर १२:२०-२१, सुवार्ता भाषांतर) अशाप्रकारे आपण पापाच्या शत्रूंना दोषी ठरवून चांगल्याने वाईटावर विजय मिळवतो. त्यांच्या प्रतिक्रियेनुसार, परिणाम होतील आणि जर त्यांनी देवाच्या मार्गाच्या दृढनिश्चयी धक्का दिला आणि बदलण्यास नकार दिला तर देवाचा क्रोध येईल - जो आपण वर्णन केला आहे - जो त्याच्या आत्म्याला काढून टाकणे आहे. अशाप्रकारे देवाची इच्छा आहे की आपण स्वतःहून सूड न घेता कृती करावी, तर ही प्रक्रिया स्वतःच घडू द्यावी.

असा आरोप केला जातो की हे बायबलला आध्यात्मिक बनवत आहे. पण जेव्हा गुड न्यूज ट्रान्सलेशन अशा प्रकारे भाषांतरित करते तेव्हा ते बायबलचे आध्यात्मिक बनवत आहे असा युक्तिवाद करण्याची हिंमत आपण करू का? थाई भाषेतील मानक आवृत्तीतही ते असेच भाषांतरित केले आहे; त्यांना वाटले की त्यांना ते अशा प्रकारे भाषांतर करावे लागेल कारण तुमच्या शत्रूंना अन्न पुरवल्यामुळे शब्दशः आग खाली येते याचा अर्थ नाही. हे प्रतीकात्मक आणि शब्दशः कधी घ्यावे हे जाणून घेणे सोपे नाही, परंतु आम्हाला आशा आहे की आम्ही वाचकांना काही तत्त्वे पाळायला दिली आहेत. आपण आपल्याशी जे काही बोलतो ते सर्व आपण घेतले पाहिजे आणि ख्रिस्तामध्ये प्रकट झालेल्या देवाच्या चारित्र्याच्या प्रकटीकरणाशी सुसंगत असा निष्कर्ष काढला पाहिजे. सुसंगत राहण्यासाठी, जे लोक शास्त्राचे वरवरचे वाचन करण्यास भाग पाडू इच्छितात त्यांनी असा विश्वास ठेवला पाहिजे की देव लोकांना त्रास देण्यासाठी दुष्ट आत्मे पाठवतो जसे की शौलाच्या बाबतीत (१ शमुवेल १६:१४), किंवा तो त्याच्यासाठी काम करण्यासाठी दुष्ट देवदूतांना नियुक्त करतो (स्तोत्र ७८:४९),

किंवा अहाबाचा मृत्यू घडवून आणण्यासाठी खोटे आत्मे पाठवतो (१ राजे २२:२२).

आपण असेही जोडू शकतो की अशा वाचनातून असे दिसून येते की देव लोकांची मने कठोर करतो (निर्गम ७:३) आणि त्यांना तीव्र भ्रम पाठवतो

(२ थेस्सलनीकाकर २:११). शास्त्र वाचण्याचा हा सर्वोत्तम मार्ग आहे का?

आपण पाहतो की देवाचे वचन जेव्हा लोकांना पापाची शिक्षा देते तेव्हा लोकांना मारणारा देवदूत मृत्युमुखी पडतो. स्वतःच्या पापीपणाच्या यातनामुळे मनाला वेदना होतात. रोगराईची उपस्थिती दर्शवते की देवाचा आत्मा काढून टाकण्यात आला आहे आणि विनाशकाने त्याचे काम केले आहे कारण देव पश्चात्ताप करण्यास नकार देणाऱ्यांचे रक्षण करणे थांबवतो. पापाला शिक्षा देणारे पाप आहे. (रोमकर ६:२३; याकोब १:१४-१५). शास्त्र म्हणते, "वाईट दुष्टांना मारेल" (स्तोत्र ३४:२१).

देवाचे पवित्र देवदूत वाईट देवदूत नाहीत. ते मानवांचा नाश करण्यासाठी पाठवलेले नाहीत तर "सेवा करणारे आत्मे आहेत, जे तारणाचे वारस होतील त्यांच्यासाठी सेवा करण्यासाठी पाठवले जातात." (इब्री लोकांस १:१४). देवाचे देवदूत येशूच्या आत्म्याने भरलेले आहेत; "कारण मनुष्याचा पुत्रही सेवा करून घेण्यासाठी नाही, तर सेवा करण्यासाठी आणि अनेकांच्या खंडणीसाठी आपले जीवन देण्यासाठी आला आहे." (मार्क १०:४५). ते पित्याच्या आज्ञा पाळतात आणि ते शारीरिक तलवार चालवत नाहीत. ते देवाच्या वचनात पराक्रमी आहेत आणि येशूच्या नीतीमत्त्वाने भरलेले आहेत. त्यांची शुद्धता, प्रेम आणि पवित्रता पापी लोकांच्या दुष्टतेसाठी एक भय आहे आणि त्यांची पवित्रता अनीतिमान यांच्या हृदयात दहशत निर्माण करते. ते देवाच्या शुद्धीकरणाच्या वचनाची "ज्वलंत तलवार" धारण करतात (उत्पत्ति ३:२४). त्यांची पवित्रता ही त्यांची प्रमुख शक्ती आहे, तरीही त्यांच्याकडे दुष्टाच्या शक्तींना आवर घालण्याची शक्ती देखील आहे. आणि या गोष्टींनंतरमी चार देवदूत पाहिले. पृथ्वीच्या चारही कोपऱ्यांवर उभे राहून, धरून ठेवने पृथ्वीचे चार वारे, जेणेकरून वारा पृथ्वीवर, समुद्रावर किंवा कोणत्याही झाडावर वाहू नये. आणि

मीदुसरा देवदूत दिसला पूर्वेकडून वर येत आहे, त्याच्याकडे जिवंत देवाचा शिक्का आहे:आणि त्याने चार देवदूतांना मोठ्या आवाजात हाक मारली, ज्यांना दुखावण्याची परवानगी देण्यात आली होती पृथ्वी आणि समुद्र, म्हणत, “दुखापत पृथ्वी नाही”आमच्या देवाच्या सेवकांच्या कपाळावर आम्ही शिक्का मारत नाही तोपर्यंत समुद्र किंवा झाडे काहीही करणार नाहीत.” (प्रकटीकरण ७:१-३)

हे पवित्र देवदूत या कलहाच्या वाऱ्यांनी पृथ्वीला थेट इजा करणारे नाहीत, परंतु एकदा ते सोडून दिले की त्यांचे संरक्षण सोडल्यामुळे आणि पृथ्वीवरील त्यांचा शांत प्रभाव संपल्याने अराजकता आणि आपत्ती निर्माण होईल. मग सैतानाच्या, “अंतरिक्षाच्या शक्तीचा अधिपती”, एजन्सींना त्यांचे वाईट काम करण्याची परवानगी दिली जाते, ज्यामुळे माणसांच्या दुष्ट हृदयांना युद्ध करण्यास, चोरी करण्यास आणि खोटे बोलण्यास प्रोत्साहित केले जाते; तर पृथ्वी नैसर्गिक नियमांच्या अव्यवस्थामुळे कृती करू लागते (इफिसकरांस २:२).

म्हणूनच, नीतिमान देवदूतांमध्ये प्रचंड शक्ती असते. जेव्हा त्यांना त्यांचे हात सोडण्याची आज्ञा दिली जाते तेव्हा ते सैतानाच्या क्रोधाची पूर्ण शक्ती सोडू शकतात. जरी ते हे करू इच्छित नसले तरी, जेव्हा त्यांना आज्ञा दिली जाते तेव्हा ते ते करतील. हे तेव्हाच घडू शकते जेव्हा एखादी व्यक्ती देवाच्या इश्याकडे दुर्लक्ष करते आणि त्याच्या आज्ञा मोडत राहते. वर्षानुवर्षे सहनशीलतेनंतर, शेवटी देवाचा आत्मा पश्चात्ताप करतो आणि पापीला त्यांनी निवडलेला स्वामी मिळवून देतो.

मी भूमीचा नाश करू नये म्हणून तिच्यातला कोणी तट बांधील, कोणी माझ्यासमोर देशासाठी तटाच्या खिंडीत उभा राहील की काय ह्याची मी वाट पाहिली, पण मला कोणी आढळला नाही. ह्यामुळे त्यांच्यावर मी आपल्या क्रोधाचा वर्षाव करीन; मी आपल्या कोपाग्नीने त्यांना भस्म करीन, त्यांच्या आचाराचे प्रतिफळ त्यांच्याच शिरी आणीन असे प्रभू परमेश्वर

म्हणतो.”(यहेज्केल २२:३०-३१)

मिसरमधील पहिल्या जन्माचा नाश करणारा सैतान

मिसरमधील पहिल्या जन्माच्या संदर्भात, हे काम कोणी केले हे आपल्याला सांगितले आहे:

कारण ह्या रात्री मिसर देशात फिरून त्यातील मनुष्य व पशू ह्या सर्वांचे प्रथमजन्मलेले मी मारून टाकीन आणि मिसर देशातील सर्व देवांचे शासन करीन; मी परमेश्वर आहे. (निर्गम १२:१२)

कारण परमेश्वर मिसऱ्यांचा वध करण्यासाठी देशातून फिरणार आहे; ज्या ज्या घराच्या कपाळपट्टीवर व दोन्ही बाह्यांवर रक्त लावलेले परमेश्वर पाहील ते ते दार तो ओलांडून जाईल आणि नाश करणाऱ्याला तुमचा नाश करण्यासाठी तुमच्या घरात शिरू देणार नाही. (निर्गम १२:२३)

येथे बायबलची भाषा स्पष्टपणे कार्यरत असल्याचे आपल्याला दिसते. देव म्हणतो की तो ते करेल, आणि नंतर तो म्हणतो की "विनाशक" नावाचा दुसरा एक प्राणी ते करेल. देवाने सैतानाला ते करण्याची परवानगी देऊन हे केले, लोकांच्या निवडीवर आधारित की ते स्वतःचे संरक्षण करू देतील की नाही, दाराच्या चौकटीवरील रक्तानुसार. पवित्र देवदूत कधी विनाशकारी शक्ती वापरतात का? खरं तर, उत्तर हो आहे. मंदिराच्या शुद्धीकरणात आपण आधी पाहिल्याप्रमाणे, येशूने निर्जीव वस्तूवर शक्ती वापरली. पवित्र देवदूत या पद्धतीने पालन करतात का?

आणि असे झाले की, पहाटेच्या वेळी परमेश्वराने अग्नीच्या आणि मेघाच्या खांबातून मिसरी सैन्याकडे पाहिले आणि त्यांना त्रास दिला. त्यांच्या रथाची चाके काढली, की त्यांनी त्यांना खूप हाकलून लावले; इतके की मिसरी लोक म्हणाले, "आपण इस्राएल पासून पळून जाऊ; कारण परमेश्वर त्यांच्यासाठी मिसरी लोकांविरुद्ध लढत आहे." (निर्गम १४:२५)

जर पावित्र देवदूतांनी लोकांना मारण्यासाठी विनाशकारी शक्तीचा वापर केला असेल, तर ते रथांची चाके का काढत होते? त्यांनी त्यांचे तुकडे का केले नाहीत?

ज्यांना हे उतारे ऐकण्यासाठी आणि विश्वासूपणे वाचण्यासाठी कान आहेत त्यांच्यासाठी याचा पुरावा आहे. देवाच्या आज्ञा पाळणाऱ्या पवित्र देवदूतांना मानवी समज आणि विचारसरणीनुसार मारेकरी बनवण्यासाठी अनेकजण संदर्भाबाहेर वाचतात. जर देवदूत रथाची चाके काढून त्यांची गती कमी करत असतील, तर ते कदाचित मिसरी सैनिकांना विनाश टाळण्यासाठी मागे वळण्यास प्रोत्साहित करण्याचा प्रयत्न करत होते का?

तर, पहिल्या जन्मलेल्याला मारणारा सैतान खरोखरच “विनाशक” होता का?

त्याने मिसर देशात आपली चिन्हे, सोअनाच्या पटांगणावर आपली अद्भुत कृत्ये दाखवली, तो दिवस त्यांनी आठवला नाही. त्याने त्यांच्या नद्यांच्या पाण्याचे रक्त केले, म्हणून त्यांचे वाहते पाणी त्यांच्याने पिववेना. त्याने त्यांच्यावर माश्यांचे थवेच्या थवे पाठवले; त्या माश्यांनी त्यांना ग्रासून टाकले; त्याने बेडूक पाठवले, त्या बेडूकांनी त्यांचे सर्वकाही नासून टाकले. त्यांनी त्यांच्या शेतातल्या उत्पन्नावर सुरवंत व त्यांच्या श्रमफलावर टोळ पडू दिले. त्याने गारांनी त्याच्या द्राक्षवेलांचा व बर्फाने त्यांच्या उंबराच्या झाडांचा नाश केला. त्यांनी त्यांची गुरेढोरे गारांच्या, व जनावरे विजांच्या हवाली केली. त्याने त्यांच्यावर आपला कोपाग्नी, क्रोध, रोष व संकट ह्या अनिष्टकारक दूतांची स्वारी सोडली. त्याने आपल्या कोपासाठी मार्ग सिद्ध केला; त्याने त्यांचा जीव मृत्यूपासून वाचवला नाही, तर त्यांचा प्राण मरीच्या हवाली केला. त्याने मिसर देशातले प्रथमजन्मलेले सर्व, हामाच्या डेऱ्यातले त्यांच्या पुरुषांचे प्रथमफल ह्यांना मारले; (स्तोत्र ७८:४३-५१)

मिसरच्या लोकांना सर्व त्रास “दुष्ट देवदूतांनी” दिला होता. याकोबाच्या काळात पूर्वी देवाचा सन्मान करणाऱ्या मिसरच्या लोकांनी देवाला नाकारले होते आणि आता सैतान त्यांना आपले म्हणून घोषित करत होता. देवाने त्यांना त्याच्याशी जोडलेले राहण्याचे अनेक मार्ग दिले होते - उदाहरणार्थ, जर फारोने त्यांना अरण्यात मेजवानीसाठी जाऊ दिले असते (निर्गम ५:१)

- परंतु आता ते शेवटच्या भयानक निवडीपर्यंत आले होते. त्या भूमीवर भयानक

विनाश येत होता. देवाने त्याच्या दाराच्या चौकटीवर कोक्याचे रक्त पसरवून त्यांना पळून जाण्याचा मार्ग दिला. जो कोणी असे करण्यास नकार देत होता तो देवाला हरवून जाण्यास सांगत होता आणि तो बळाचा वापर करणार नसल्यामुळे, त्याने त्यांच्या स्वतंत्र निवडीला अश्रू ढाळत त्या विनाशकारी दुष्ट देवदूताला त्यांच्या घरात जाऊन त्यांना मारण्याची परवानगी दिली. सिहाप्रमाणे, सैतान नेहमीच कोणाला गिळावे याचा शोध घेत असतो (१ पेत्र ५:८). पौल स्पष्ट करतो की सैतान "विनाशक" आहे (१ किरिंथकर १०:९-१०). आणि येशू म्हणतो, "तो सुरुवातीपासूनच खुनी होता" (योहान ८:४४).

यरीहोच्या भिंती

येरिको ही एक कठीण गोष्ट आहे, कारण असे दिसते की देवदूतांनी ज्या भिंतींवर लोक होते त्या पाडल्या आणि त्यांना मारले. प्रश्न असा आहे की... या शहरासोबत असे का करावे, पण इतर कोणत्याही शहरासोबत का करावे? यरीहोच्या भिंतींबाबतची पिरस्थिती विशेष होती म्हणून असे असू शकते का? लक्षात ठेवा की कनानी लोकांच्या पापाचा प्याला या टप्प्यावर भरला होता, पूर्वी तो भरला नव्हता:

तुझ्या चौथ्या पिढीचे लोक इकडे माघारी येतील, कारण अमोरी लोकांच्या पापाचा घडा अद्यापि भरला नाही.(उत्पत्ती १५:१६)

येथे पुन्हा तो श्लोक आहेनवीन जिवंत भाषांतर:

चार पिढ्यांनंतर तुमचे वंशज या देशात परत येतील, कारण अमोन्यांच्या पापांमुळे त्यांचा नाश होण्याची शक्यता अजून राहिलेली नाही.” (उत्पत्ती १५:१६,नवीन जिवंत भाषांतर) याचा अर्थ असा की कनानी लोकांनी देवाला पूर्णपणे नाकारले होते, त्याचा आत्मा काढून टाकला जात होता आणि नैसर्गिक आपत्तींसह भूमीवर सर्व प्रकारच्या आपत्ती येणार होत्या. पुरातत्त्वशास्त्रज्ञ यांना असे आढळून आले आहे की भूकंपामुळे भिंती कोसळल्या. आपल्याला माहित आहे की भूकंप होण्यापूर्वी, जिमनीखाली दबाव निर्माण होतो. असे असू शकते का की देवदूतांनी या भूकंपाला रोखून ठेवले असेल? जर ते जीवनाच्या निर्मात्याशी काही प्रमाणात संबंधात आले असते तर ते जास्त काळ रोखू शकले असते तर काय? पण त्यांनी तसे केले नाही, फक्त राहाबनेच केले आणि तिचे घर असलेल्या भिंतीचा भाग पडला नाही; भिंतीचा उर्वरित भाग पडला, देवदूतांनी सोडला.

इस्रायलमधील दक्षिण जॉर्डन खोऱ्यात असलेल्या येरिको च्या जागेचे पहिले मोठे उत्खनन जर्मन पथकाने १९०७ ते १९०९ दरम्यान केले. त्यांना शहर ज्या ढिगाऱ्यावर बांधले गेले होते त्याच्या पायथ्याशी मातीच्या विटांचा ढीग आढळले.

१९५० च्या दशकात कॅथलीन केन्यन नावाच्या एका ब्रिटिश पुरातत्व शास्त्रज्ञाने [बायबलवर विश्वास न ठेवता] आधुनिक पद्धतीने या जागेचे पुनरुत्खनन केले तेव्हाच हे विटांचा ढीग काय आहेत हे समजले. तिने असे ठरवले की ते शहराच्या भिंतीचे आहेत जी शहर नष्ट झाल्यावर कोसळली होती! बायबलमधील नोंद पुढे म्हणतात की जेव्हा भिंती कोसळल्या तेव्हा इस्राएली लोकांनी शहरावर हल्ला केला आणि ते पेटवून दिले. बायबलमध्ये सांगितल्याप्रमाणे पुरातत्व शास्त्रज्ञांना आगीमुळे मोठ्या प्रमाणात विनाश झाल्याचे पुरावे सापडले. केन्यनने तिच्या उत्खनन अहवालात लिहिले आहे, "विनाश पूर्ण झाला होता. आगीमुळे भिंती आणि फरशी काळी किंवा लाल झाली होती आणि प्रत्येक खोली पडलेल्या विटा, लाकूड आणि घरातील भांड्यांनी भरली होती; बहुतेक खोल्यांमध्ये पडलेले मलबे मोठ्या प्रमाणात जळाले होते."

यरीहोच्या मजबूत भिंती कशामुळे कोसळल्या? याचे सर्वात जास्त स्पष्टीकरण भूकंप असल्याचे असू शकते. परंतु भूकंपाचे स्वरूप असामान्य होते. तो अशा प्रकारे धडकला की त्यामुळे त्या जागेच्या उत्तरेकडील शहराच्या भिंतीचा काही भाग उभा राहिला , तर इतर सर्वत्र भिंत कोसळली.

राहाबचे घर शहराच्या उत्तरेला होते हे स्पष्ट आहे. ती कनानी वेश्या होती जिने शहराची पाहणी करण्यासाठी आलेल्या इस्राएली हेरांना लपवले होते. बायबलमध्ये असे म्हटले आहे की तिचे घर देवाच्या विरुद्ध बांधले गेले होते. शहराची भिंत. इस्राएली छावणीत परतण्यापूर्वी, हेरांनी राहाबला तिच्या कुटुंबाला तिच्या घरात आणण्यास सांगितले आणि ते वाचतील. बायबलनुसार, राहाबचे घर चमत्कारिकरित्या वाचले तर शहराची उर्वरित भिंत कोसळली.

पुरातत्वशास्त्रज्ञांना नेमके हेच आढळले. शहराच्या उत्तरेकडील संरक्षित शहराच्या भिंतीवर घरे बांधलेली होती. भूकंपाची वेळ आणि त्याने शहराची भिंत ज्या

पद्धतीने निवडकपणे पाडली त्यावरून नैसर्गिक आपत्तीविषय काहीतरी वेगळेच सूचित होते. एक दैवी शक्ती कार्यरत होते. (ख्रिश्चनअन्सर्स.नेट, यरीहोच्या भिंतींच्या अस्तित्वाबद्दल आणि नाशाबद्दल बायबल अचूक आहे का?)

एक दैवी शक्ती कार्यरत होती, पण ती मानवाच्या निर्णयानुसार सोडून देणे आणि निसर्गाच्या दबलेल्या क्रोडाला मनमानी पद्धतीने वागण्याऐवजी सोडणे हे होते. देव स्वर्गात बसून विचार करत नव्हता की यावेळी मी पुराने, यावेळी अग्नीने, यावेळी भूकंपाने नष्ट करेन - या सर्व गोष्टी निसर्गाच्या विद्यमान परिस्थितीवर आधारित घडल्या; देवाने आपत्ती क्षेत्रात राहणाऱ्यांना ते येणार आहे याची चेतावणी देण्याचा प्रयत्न केला, परंतु शेवटी ते घडले. लक्षात ठेवा, प्रकटीकरण ७ मधील चार देवदूतांनी पृथ्वीवरील त्यांची पकड सोडली आणि देवाने ती कशी नष्ट केली याचा हा अर्थ आहे.

या प्रकरणात, देव इस्राएली लोकांच्या विश्वासाला प्रोत्साहन देण्यासाठी अपिरहार्य आपत्तीचा वापर करेल आणि त्यांना कळवेल की तो भिवष्य जाणतो आणि त्यांच्या आज्ञाधारकतेनुसार त्यांना मदत करण्यासाठी तो ते वळवू शकतो. यामध्ये, देव त्यांच्या चौकटीत काम करत होता, त्यांना शिकवण्याचा उद्देश होता जेणेकरून ते शहाणपणाने पिरपक्व होतील. इस्राएली लोकांनी युद्ध करण्याचा निर्णय घेतला होता, त्यांच्यात विश्वासाचा अभाव होता आणि त्यांनाच वाटले की कत्तल हा एकमेव मार्ग आहे - म्हणून देवाने त्यांना कनानी लोकांवर त्यांचा क्रोध ओतण्याची परवानगी दिली, ज्यांचे तो आता संरक्षण करू शकत नव्हता.

तेव्हा लोकांनी जयघोष केला आणि रणशिंंगे वाजत राहिली. रणशिंंगांचा आवाज ऐकताच लोकांनी मोठ्याने जयघोष केला आणि तट जागच्या जागी कोसळला; लगेच लोकांनी आपापल्यासमोर त्या नगरात सरळ चालून जाऊन ते हस्तगत केले. त्या नगरातील पुरुष, स्त्रिया, तरुण, वृद्ध, गुरेमेंढरे, गाढवे वगैरे सर्वांचा त्यांनी तलवारीने समूळ नाश केला. (यहोशवा ६:२०-२१)

देवाने त्यांच्या इतिहासात हे होऊ दिले, त्यांच्या हृदयातील इच्छांना बाहेर पडू दिले की एके दिवशी ते त्यावर विचार करतील. त्यांना हे कळेल की ही त्याची इच्छा नव्हती, त्याच्या सर्व आज्ञांमध्ये तो त्यांच्या स्वतःच्या इच्छांना अशा प्रकारे प्रतिबिंबित करत होता की त्यांच्या बालिश मनाच्या फ्रेमला सहन करता येईल तितक्या दयाळूपणे? १,५०० वर्षांच्या युद्धानंतर, चढ-उतारांसह, येशू त्यांना स्पष्टपणे सांगेल की जे "तलवार चालवतात ते तलवारीने मरतील." इस्राएल तलवार सोडणार नाही; देव त्यांच्या हिंसाचाराला मान्यता देतो आणि आशीर्वाद देईल असा त्यांचा विश्वास सोडून देण्यापेक्षा ते येशूला मारतील.

येरुशलमेच्या नाशात त्यांनी यरीहोचे जे केले तेच रोमन लोकांनी त्यांच्याशी केले. या इतिहासातून आपण शिकू का? तिथेही देवदूतांनी कलहाचे वारे सोडले आणि माणसाचा राग इतका भडकला की सैन्यातील सेनापतीही ते रोखू शकले नाहीत. तितुसला का ऐकू आले नाही आणि त्याच्या आदेशांकडे दुर्लक्ष का केले गेले? कारण देवदूतांनी वारे सोडले होते आणि येरुशलमेचा नाश दैवी पद्धतीने ठरवण्यात आला होता, येरुशलेमेने देवाला पूर्णपणे नाकारले होते. म्हणूनच येशू म्हणू शकला, "येथे एकही दगड दुसऱ्या दगडावर राहणार नाही जो पाडला जाणार नाही" - कारण त्याला माहित होते की त्यांच्या त्याला नाकारण्याचा पिरणाम काय होईल: एक उजाड शहर, पापाची शिक्षा नाकारलेले; पवित्र आत्म्याचा संपूर्ण दुष्काळ ज्याने त्याला त्याच्या सभोवतालच्या परिस्थितीनुसार नष्ट होण्यासाठी पिकवले. हे यरुशलेम, तू सूचना घे, नाहीतर माझा जीव तुझ्यापासून दूर जाईल; नाहीतर मी तुला उजाड, निर्जन भूमी करीन. (यिर्मया ६:८, अमेरिकन स्टॅंडर्ड आवृत्ती) या प्रकरणात, तो भूकंप नव्हता, पूर नव्हता, तर रोमन लोकांचा यहूद्यांबद्दलचा तीव्र द्वेष होता. मंदिराच्या विध्वंसाच्या जोसेफसच्या प्रत्यक्षदर्शी अहवालात आपल्याला हेच सते - एक रोमन सैन्य जे कोणताही आदेश मिळाला तरी प्रत्येक दगड पाडून टाकेल आणि एक आग जी विझवता येणार नाही अशा स्थितीत पेटेल. आणि आता एक व्यक्ती तीथे धावत आली आणि त्याला या आगीबद्दल सांगितले, जेव्हा तो शेवटच्या लढाईनंतर त्याच्या तंबूत विश्रांती घेत होता; त्यानंतर तो घाईघाईने उठला आणि आग थांबवण्यासाठी पवित्र मंदिराकडे धावत गेला; त्याच्या मागे

त्याचे सर्व सेनापती गेले आणि त्यांच्या मागे अनेक सैन्ये आली, आश्चर्यचिकित होऊन; त्यामुळे मोठ्या सैन्याच्या अव्यवस्थित हालचालीवर स्वाभाविकच मोठा आवाज आणि गोंधळ उडाला.

मग कैसराने लढणाऱ्या सैनिकांना मोठ्याने हाक मारून आणि उजव्या हाताने इशारा करून आग विझवण्याचा आज्ञा दिली; पण तो जे बोलला ते त्यांना ऐकू आले नाही, जरी तो इतक्या मोठ्याने बोलत होता की त्यांचे कान आधीच दुसऱ्याच प्रकारच्या मोठ्या आवाजाने भरलेले होते.; किंवा त्यांनी त्याच्या उजव्या हाताने केलेल्या संकेताकडे लक्ष दिले नाही, कारण त्यांच्यापैकी काही जण लढाईत विचलित झाले होते तर काही जण उत्साहाने; पण तिथे धावत आलेल्या सैन्यांबद्दल, कोणताही आग्रह किंवा कोणतीही धमकी त्यांचा हिंसाचार रोखू शकला नाही, परंतु यावेळी प्रत्येकाचा स्वतःचा उत्साह त्याचा सेनापती होता.; आणि ते एकत्र मंदिरात मठांच्या अवशेषांमध्ये पडले, जे अजूनही गरम आणि धुराचे लोट गर्दी करत असताना, त्यांच्यापैकी बरेच जण एकमेकांना तुडवले गेले., जेव्हा बरेच लोक होते, आणि ज्यांच्यावर त्यांनी विजय मिळवला होता त्यांच्यासोबत त्याच दयनीय पद्धतीने नष्ट झाले: आणि जेव्हा ते पवित्र घराजवळ आले, त्यांनी असे भासवले की जणू काही त्यांनी कैसराचे आदेश ऐकलेच नाहीत; परंतु त्यांनी त्यांच्या आधीच्या लोकांना ते जाळून टाकण्यास प्रोत्साहित केले.. (जोसेफस, यहूद्यांवर युद्ध, पुस्तक ६, अध्याय ४, पिरच्छेद ६)

देवदूत नेहमीच अनेक धोक्यांपासून आपले रक्षण करत असतात, ज्यापैकी बहुतेक धोक्यांबद्दल आपल्याला माहिती नसते. ते सतत मानवांना शांती सांगतात जेणेकरून आपण एकमेकांवर बलात्कार करू नये, लुटू नये आणि एकमेकांना मारू नये. परंतु देव आणि त्याच्या आत्म्याला नाकारून आपल्याला पापाची शिक्षा देण्याचे नाट्यमय परिणाम होतात आणि देव आपल्याला आपल्या निवडीच्या स्वातंत्र्याचे फळ देत आहे, जरी ते त्याला खूप दुःख देते. आपल्यावर येणारे संकट तो मनमानीपणे ठरवत नाही, तर ते

आपल्या स्वतःच्या विचारसरणीचे, आपल्या स्वतःच्या कृतीचे आणि आपल्या सभोवतालच्या वातावरणाचे परिणाम आहे.

तुम्ही या विषयाकडे काळजीपूर्वक लक्ष द्यावे अशी माझी प्रामाणिक प्रार्थना आहे. तुमचा संरक्षक देवदूत असा नाही जो तुमचा वेळ संपल्यावर तुमचा वैयक्तिक जल्लाद होण्यासाठी स्वतःचे रूपांतर करतो. येशू प्रमाणे, ते आपल्यावर प्रेम करतात आणि आपल्याला वाचवण्यासाठी ते सर्वकाही करतील पवित्र देवदूतांची सेवा सहनशील आणि सौम्य, अहिंसक आणि विनाशकारी आहे. जेव्हा आज्ञा दिली जाते तेव्हा ते निर्जीव वस्तू हलवण्यासाठी बळाचा वापर करतील, परंतु ज्या मानवांसाठी ख्रिस्त मरण पावला त्यांच्यावर ते घातक बळाचा वापर करत नाहीत कारण देवाचे राज्य बळाचा वापर करत नाही. केवळ प्रेमानेच प्रेम जागृत होते. हे खरे आहे की ते एखाद्याचे रक्षण करणे थांबवण्याच्या आज्ञेचे पालन करतील.

एफ्राईम मूर्तीवर आसक्त झाला आहे, त्याचे नाव सोडून द्या. (होशेय ४:१७)

एका देवदूतासाठी ते किती कठीण असेल. कल्पना करा एका अशा व्यक्तीची ज्याचे त्यांनी दशकांपासून रक्षण केले आहे. त्यांनी त्यांना प्रकाशाकडे हलक्या हाताने आकर्षित करण्याचा प्रयत्न केला आहे आणि शेवटी त्यांना हे शब्द ऐकू येतात, मी जे काही करू शकतो ते सर्व केले आहे आणि त्यांना माझ्याकडून काहीही मिळणार नाही..त्यांना त्यांची स्वतःची इच्छा असू द्या आणि त्यांचे रक्षण करण्यापासून दूर राहा.. त्यांच्या धन्याशी विश्वासू, अनेक वर्षांच्या सावधिगरीनंतरही ते न डगमगता आज्ञा पाळतील. त्यांची सेवा किती दुःखद असेल आणि तरीही ते किती विश्वासू असतील. तरीही जेव्हा त्यांच्याकडे असलेले कोणीतरी त्यांचे मार्गदर्शन ऐकते, त्यांच्या चुकांबद्दल पश्चात्ताप करते आणि देवाच्या आत्म्याला जगात वाहण्यासाठी एक माध्यम बनते तेव्हा त्यांना किती आनंद होत असेल. हा मानव एक याजक बनतो, त्याच्या सहकाऱ्यासाठी मध्यस्थी करतो, "भगनावशेष दुरुस्त करणारा" (यशया ५८:१२) बनतो जो चांगल्या देवदूतांना आपल्यासाठी काम करण्याचा मार्ग सुलभ करतो.

जेव्हा मानवांना त्यांच्या मालकाच्या आशीर्वादांची खरोखर कदर असते आणि त्यांची इच्छा असते तेव्हा देवदूतांना हे काम करता आले याबद्दल किती आनंद होतो!

स्वर्गातील माझ्या संरक्षक देवदूतांशी बोलण्यासाठी आणि त्यांच्याकडून आम्ही एकत्र अनुभवलेले अनुभव आणि त्यांनी मला कशी मदत केली आणि येशू आणि देवाच्या वचनाकडे कसे निर्देशन केले हे शिकवण्यासाठी मी खूप उत्सुक आहे. माझ्यावर लक्ष ठेवणाऱ्या देवदूताबद्दल आणि माझ्या कुटुंबाची काळजी घेणाऱ्या देवदूतांबद्दल प्रभु येशू, तुमचे आभार. आमच्या संरक्षणासाठी आणि चार वाऱ्यांना रोखण्यासाठी तुम्ही पित्याकडे सतत मध्यस्थी केल्याबद्दल आम्ही तुमचे खूप ऋणी आहोत. आमचे गैरसमज आणि नकार सहन केल्याबद्दल आणि तुमच्या पित्याच्या प्रेमळ तारणामध्ये आम्हाला आणण्यासाठी तुम्ही या जगातील सर्व अडचणी सहन केल्याबद्दल आम्ही तुमचे आभारी आहोत. आम्ही नेहमीच कृतज्ञ राहू. या मालिकेतील इतर पुस्तके - येथे उपलब्ध आहेत फादर ऑफलव्ह.इन्फो कनान विजय ख्रिस्ताच्या वचनांविरुद्ध इस्राएलने तलवारीने केलेल्या राष्ट्रांच्या मोठ्या प्रमाणात कत्तलीला आपण कसे समेट करू शकतो? मतय २६:५२

तेव्हा येशू त्याला म्हणाला, “तुझी तलवार परत जागच्या जागी घाल, कारण तलवार धरणारे सर्व जण तलवारीने नाश पावतील. इस्राएली लोक खरोखरच देवाच्या व्यक्तिमत्त्वाचे सुसंगत होते का? त्यांना वारंवार भीती का वाटत होती की तो त्यांना मारण्यासाठी वाळवंटात घेऊन आला आहे? अब्राहामावर पडलेला गाढ अंधार त्याच्या पुतण्याला वाचवण्यासाठी त्याने तलवार उचलण्याशी संबंधित होता का? आणि कुटुंब? लेवी आणि शिमोन यांनी शखेमच्या लोकांचा वध केल्यामुळे इस्राएलने त्यांच्या शत्रूंचा पूर्णपणे नाश करण्याच्या प्रितीनेवर काही परिणाम झाला का? तुम्हाला हे जाणून घेण्याची गरज आहे का? जर तुम्ही नसता तर ख्रिस्त तुमच्याकडे येऊ शकला असता जसे त्याने याकोबाच्या संकटात त्याच्यावर हल्ला केला होता आणि त्याला शत्रू म्हणून पाहिले जाऊ शकले असते? केवळ देवाच्या दयेवर विश्वास ठेवून याकोबने देवाच्या खऱ्या इस्राएल म्हणून विजय मिळवला.

पाप आणि नीतिमतेची खात्री

"तरीही मी [येशू] तुम्हाला खरे सांगतो. मी जातो हे तुमच्या िहताचे आहे; कारण "शिक्षा" हा शब्द ऐकल्यावर तुम्हाला काय वाटते? तुम्हाला शिक्षा वाटते का? जर असेल तर कोणाकडून? दोषी ठरवणारा, की स्वतःकडून?

तुमच्या उत्तरावर विचार करताना, या प्रश्नाचा विचार करा: सांतवनकर्ता, जो पवित्र आत्मा आहे (योहान १४:२६), पाप आणि नीतिमतेची शिक्षा कशी देतो? सांतवन कर्ता निंदा किंवा सांतवन आणतो का? पौल त्याचे वर्णन अशा प्रकारे करतो:

तर आध्यात्मिक सेवा विशेषेकरून तेजस्वी होणार नाही काय? (२ किरिंथकर ३:७)

"मृत्यूची सेवा" कशी "वैभवशाली" असू शकते? जेव्हा सांतवनकर्ता पापाची खात्री पटवून देतो, तेव्हा तेजस्वी "मृत्यूची सेवा" आपल्याला "आत्म्याच्या देवाचे देवदूत घात करतात का?

अशा विधानांचा आपण काय उत्तर देणार?

आणि तो [इतर देवदूतांना] माझ्या ऐकून म्हणाला, "त्याच्या मागे शहरात जा आणि प्रहार करा: तुमची नजर वाचवू नका, दया दाखवू नका: वृद्ध आणि तरुणांना पूर्णपणे मारून टाका, दासी, लहान मुले आणि स्त्रिया दोन्ही: ज्याच्यावर चिन्ह आहे अशा कोणत्याही माणसाजवळ; आणि माझ्या पवित्र स्थानापासून सुरुवात करा. मग त्यांनी प्राचीन काळातील पुरुषांपासून सुरुवात केली.

घरासमोर. यहेज्केल ९:५-६

देवाचे पवित्र देवदूत खरोखरच लोकांना वाद करतातका - "वृद्ध आणि तरुण, दासी आणि लहान मुले दोघेही, आणि "स्त्रिया"? ख्रिस्त खरोखरच हे शब्द बोलतो का: "या लोकांना मरावे लागेल, जा आणि

कारण मनुष्याचा पुत्र नाश करायला आला नाही.
माणसांचे जीवन, पण त्यांना वाचवण्यासाठी. लूक ९:५६

